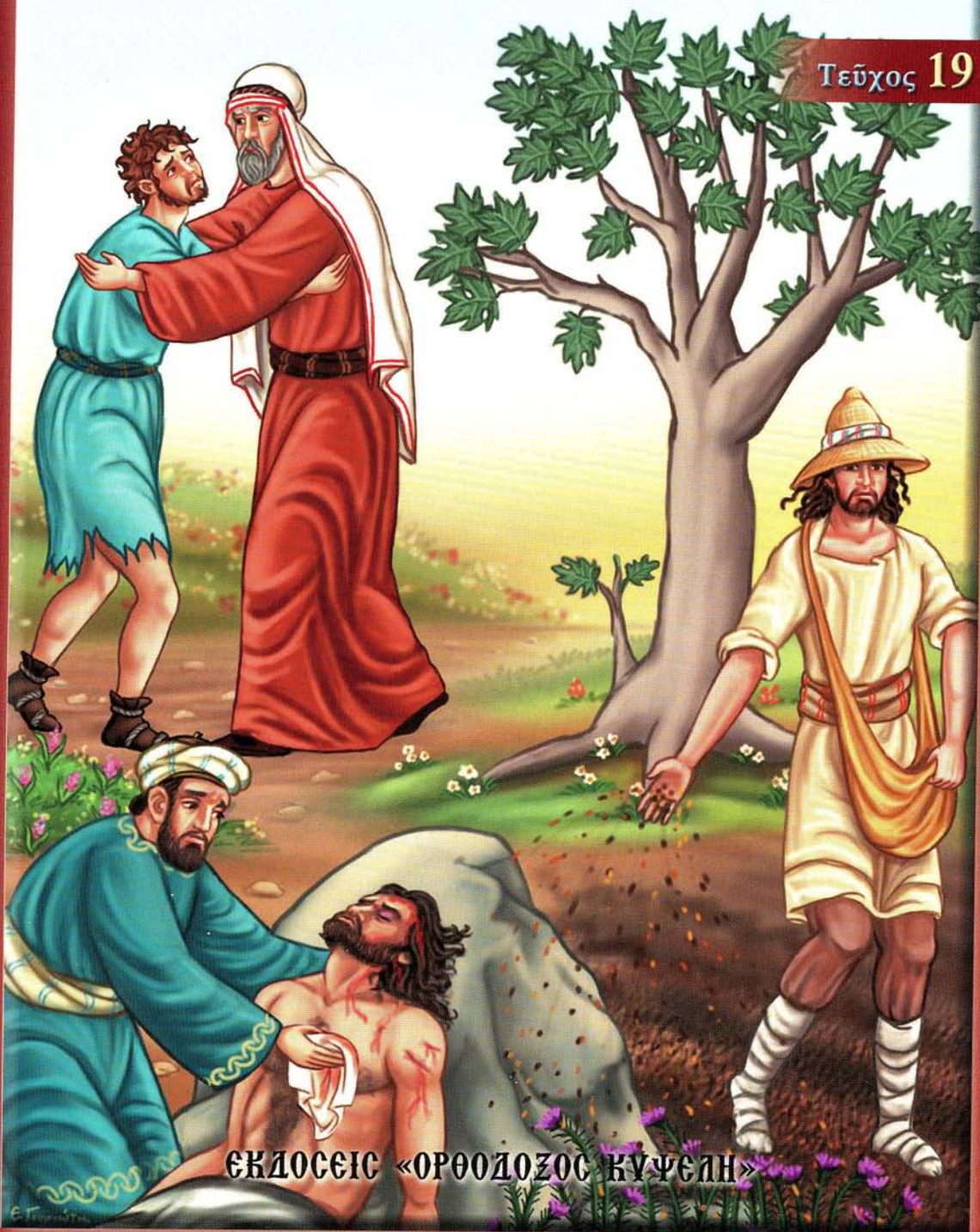

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

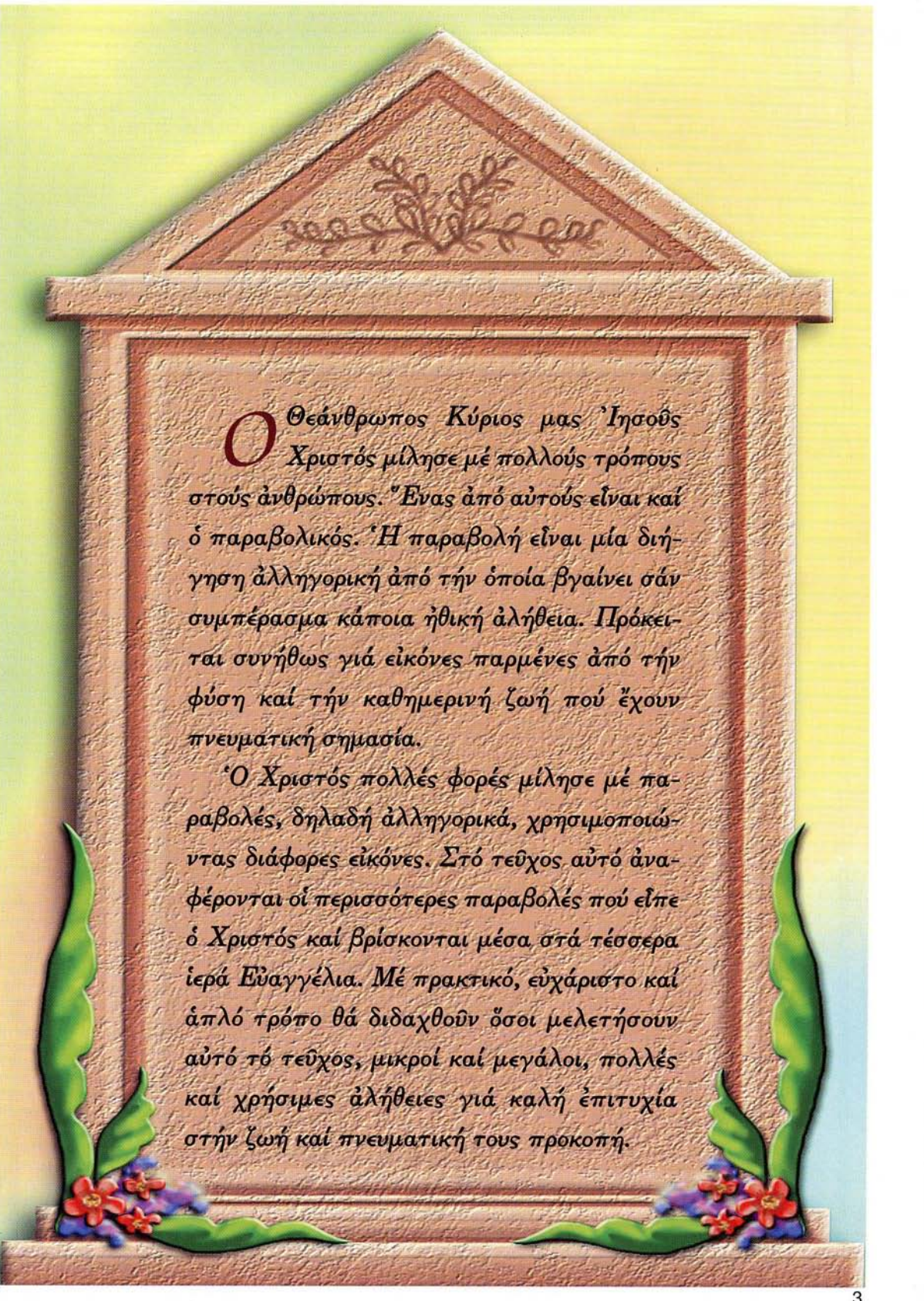
Τεύχος 19

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

☐ 'Ο σπορέας	σελ. 4
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 13 στ. 21-23)</i>	
☐ 'Ο καλός σπόρος καί τά ζιζάνια	σελ. 6
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 13 στ. 24-30)</i>	
☐ 'Ο πλούσιος καί ὁ φτωχός Λάζαρος	σελ. 10
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 16 στ. 19-31)</i>	
☐ Οἱ δέκα παρθένες	σελ. 14
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 25 στ. 1-13)</i>	
☐ Τά τάλαντα	σελ. 18
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 25 στ. 14-30)</i>	
☐ 'Ο ἄφρων πλούσιος	σελ. 22
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 12 στ. 13-22)</i>	
☐ 'Ο ἄσωτος νιός	σελ. 24
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 15 στ. 11-32)</i>	
☐ 'Ο καλός Σαμαρείτης	σελ. 32
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 10 στ. 25-37)</i>	
☐ 'Ο Τελώνης καί ὁ Φαρισαῖος	σελ. 38
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 18 στ. 10-14)</i>	
☐ 'Η παραβολή τοῦ Ἄσπλαχνου Ὁφειλέτη	σελ. 42
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 18 στ. 21-35)</i>	
☐ 'Η παραβολή τοῦ Ἄδικου Κριτοῦ	σελ. 46
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 18 στ. 1-8)</i>	
☐ 'Η παραβολή τῶν Ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελώνα	σελ. 48
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 20 στ. 1-16)</i>	
☐ 'Η παραβολή τῶν Δύο Υἱῶν	σελ. 54
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 21 στ. 28-32)</i>	
☐ 'Η παραβολή τῶν Κακῶν Γεωργῶν	σελ. 56
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 21 στ. 33-44)</i>	
☐ 'Η παραβολή τῶν Βασιλικῶν Γάμων	σελ. 60
<i>(Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Κεφ. 22 στ. 1-14)</i>	
☐ 'Η παραβολή τῆς Ἄκαρπης Συκιάς	σελ. 64
<i>(Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, Κεφ. 13 στ. 6-9)</i>	

Ο Θεάνθρωπος Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός μίλησε μέ πολλούς τρόπους στούς ἀνθρώπους. Ἐνας ἀπό αὐτούς εἶναι καί ὁ παραβολικός. Ἡ παραβολή εἶναι μία διήγηση ἀλληγορική ἀπό τήν ὁποία βγαίνει σάν συμπέρασμα κάποια ἠθική ἀλήθεια. Πρόκειται συνήθως γιά εἰκόνες παρμένες ἀπό τήν φύση καί τήν καθημερινή ζωή πού ἔχουν πνευματική σημασία.

Ὁ Χριστός πολλές φορές μίλησε μέ παραβολές, δηλαδή ἀλληγορικά, χρησιμοποιώντας διάφορες εἰκόνες. Στό τεῦχος αὐτό ἀναφέρονται οἱ περισσότερες παραβολές πού εἶπε ὁ Χριστός καί βρίσκονται μέσα στά τέσσερα ἱερά Εὐαγγέλια. Μέ πρακτικό, εὐχάριστο καί ἀπλό τρόπο θά διδαχθοῦν ὅσοι μελετήσουν αὐτό τό τεῦχος, μικροί καί μεγάλοι, πολλές καί χρήσιμες ἀλήθειες γιά καλή ἐπιτυχία στήν ζωή καί πνευματική τους προκοπή.

Ὁ σπορέας

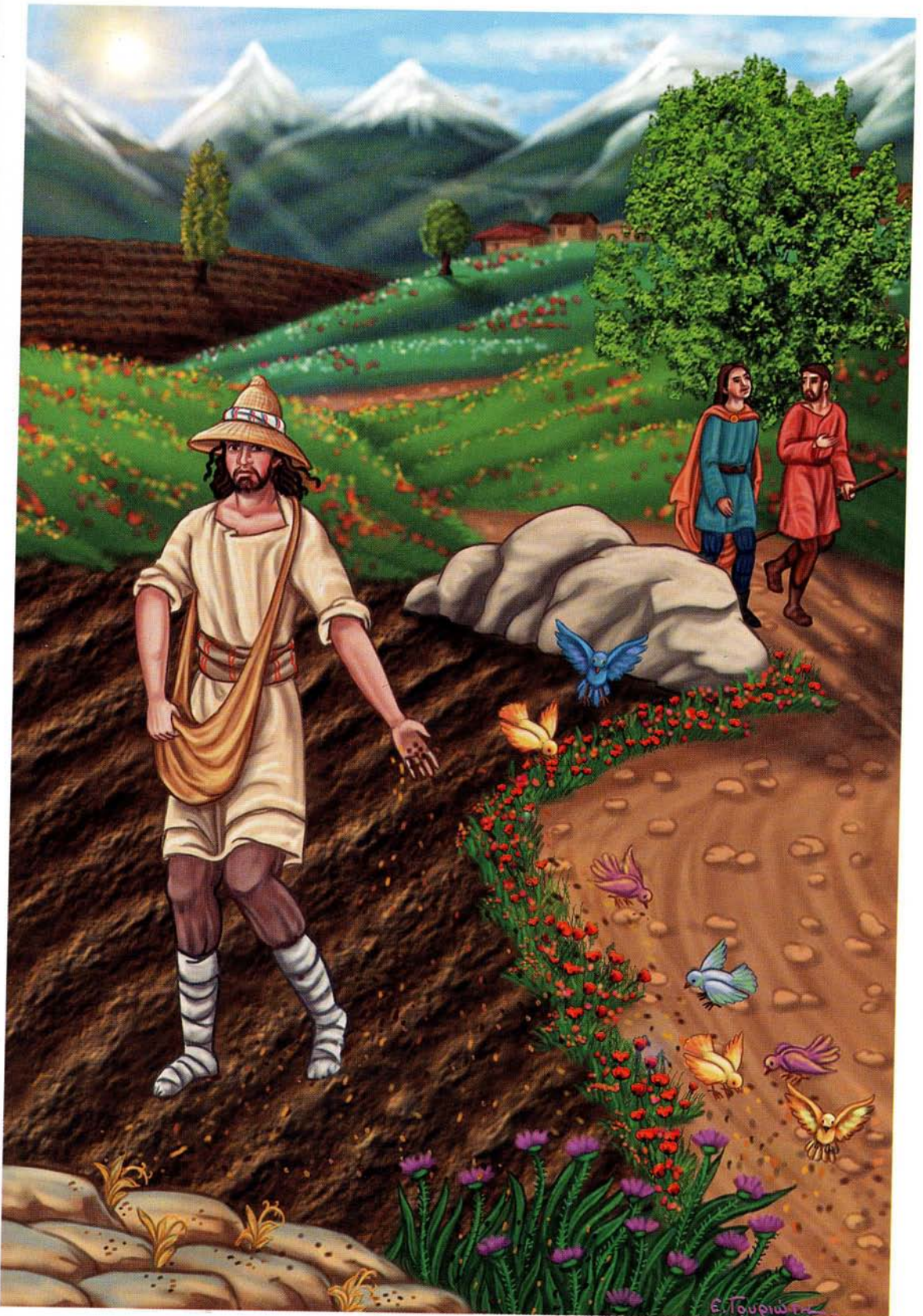
Μία μέρα, μαζεύτηκαν τὰ πλήθη κοντά στον Ἰησοῦ κι ἑκεῖνος θέλοντας νά τούς διδάξει μέ παραβολές, εἶπε σέ αὐτούς:

«Βγῆκε κάποτε ὁ γεωργός στό χωράφι του γιά νά σπείρει καί καθώς ἔσπερνε, μερικοί σπόροι ἔπεσαν στό δρόμο, ὅπου τούς πάτησαν οἱ διαβάτες καί τούς ἔφαγαν τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν πάνω στίς πέτρες καί βλάστησαν μά ὕστερα ἀπό λίγο ξηράθηκαν γιατί δέν μπόρεσαν νά ριζώσουν βαθιά. Ἄλλοι δέ σπόροι ἔπεσαν στά ἀγκάθια, τὰ ὁποῖα κατέπνιξαν τούς βλαστούς πού φύτρωσαν. Τέλος, μερικοί σπόροι ἔπεσαν στό γόνιμο χῶμα καί βλάστησαν κι ἔδωσαν ἑκατονταπλάσιο καρπό. Αὐτός πού ἔχει αὐτιά νά ἀκούσει, ἄς ἀκούσει!» Τότε οἱ μαθητές, ρώτησαν ἰδιαιτέρως τόν Κύριο γιατί διδάσκει μέ παραβολές κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

-«Διότι σέ ἐσᾶς πού ἔχετε ἀγαθή διάθεση, δόθηκε τό χάρισμα νά καταλαβαίνετε τίς μυστηριώδεις ἀλήθειες τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ αὐτοί βλέπουν τὰ θαύματά μου κι ἀκοῦν τή διδασκαλία μου, χωρίς νά μποροῦν νά τά καταλαβαίνουν καί νά ὠφελοῦνται».

Κατόπιν ὁ Χριστός ἐξήγησε σ' αὐτούς τήν παραβολή τοῦ σπορέως καί εἶπε:

-Οἱ σπόροι συμβολίζουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὄταν οἱ ἄνθρωποι τόν ἀκοῦν καί δέν ἐνδιαφέρονται νά τόν ἐφαρμόσουν, ἔρχεται ὁ διάβολος καί τόν παίρνει, γιά νά μή φυτρώσουν οἱ ἀρετές στίς καρδιές τους. Αὐτό σημαίνουν οἱ σπόροι πού ἔπεσαν στό δρόμο καί τούς ἔφαγαν τὰ πτηνά. Οἱ σπόροι πού ἔπεσαν στίς πέτρες συμβολίζουν ἐκείνους τούς ἀνθρώπους πού δέχονται μέ χαρά τό Θεῖο λόγο ἀλλά κατά βάθος εἶναι ὀλιγόπιστοι καί σκληροί, γι' αὐτό μέ τήν παραμικρή δοκιμασία, ἐγκαταλείπουν τό Θεό καί μαραίνονται πνευματικά. Ὁ βλαστός πού φύτρωσε στά ἀγκάθια συμβολίζει τούς ἀνθρώπους πού ἔβαλαν στίς καρδιές τους τό λόγο τοῦ Θεοῦ ἀλλά λίγο πρὶν προκόψουν στήν ἀρετή τους, τούς καταπνίγουν οἱ βιοτικές μέριμνες καί οἱ ἁμαρτίες. Τέλος, οἱ σπόροι πού ἔπεσαν στήν εὐφορῆ γῆ καί βλάστησαν, συμβολίζουν τούς ἀγαθοῦς καί πρόθυμους ἀνθρώπους πού ζοῦνε σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό μέ τήν ὑπομονή τους καρποφοροῦν πολλές ἀρετές καί ὁδηγοῦνται πρὸς τήν τελειότητα.

Ὁ καλός σπόρος καί τά ζιζάνια

Εἶπε πάλι ὁ Κύριος:

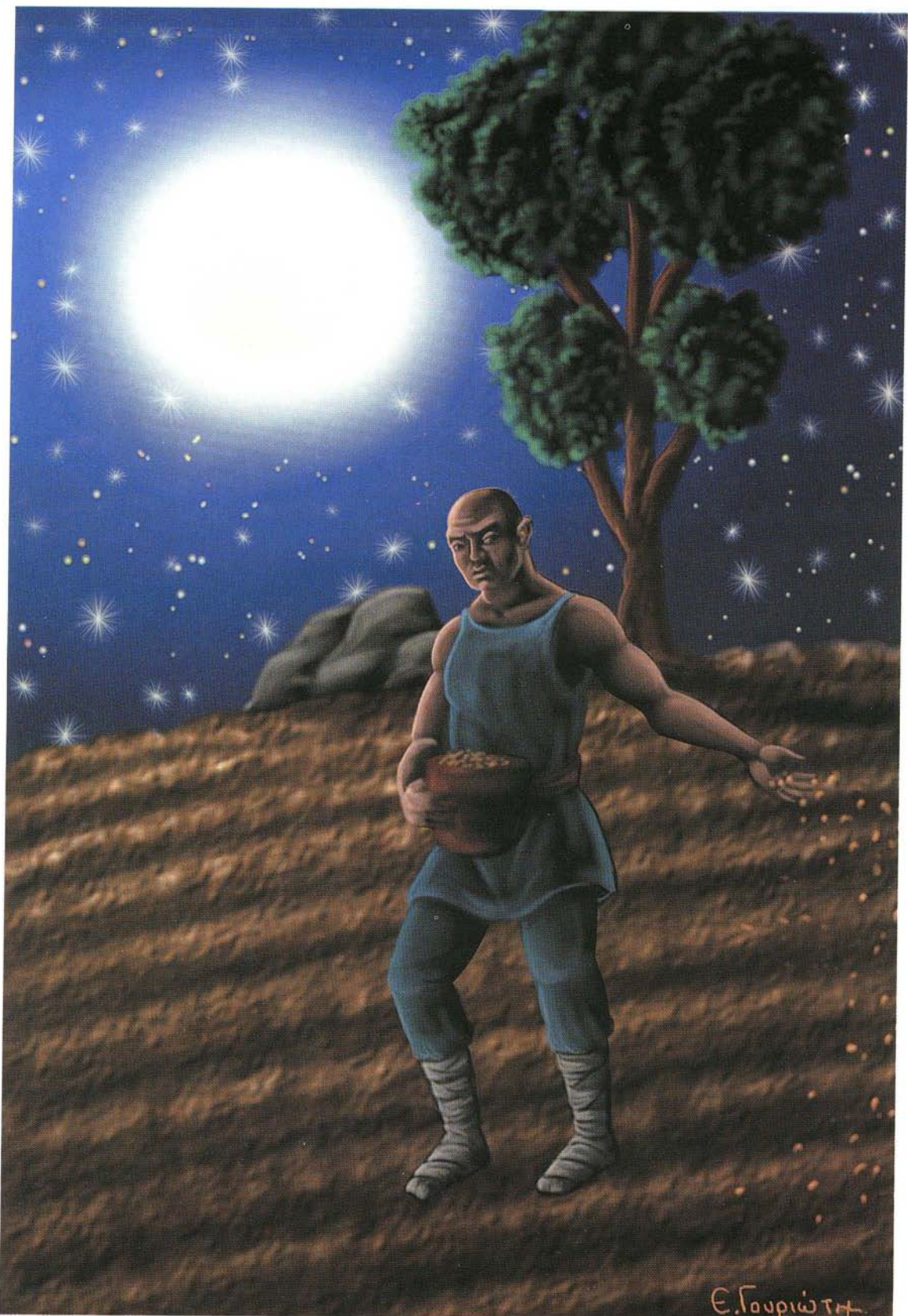
«Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μέ ἄνθρωπο πού ἔσπειρε στό χωράφι του καλό σπόρο ἀπό σιτάρι. Ὅμως τήν ὥρα πού οἱ φύλακες τοῦ ἀγροῦ κοιμόταν, ἦρθε ὁ ἐχθρός του κι ἀφοῦ ἔσπειρε κρυφά ζιζάνια, ἔφυγε. Ἔτσι, ὅταν βλάστησαν τά στάχυα κι ἔβγαλαν καρπό, φύτρωσαν μαζί καί τά παράσιτα. Τότε οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότη πῆγαν καί τοῦ εἶπαν:

-Κύριε, ἐσύ δέν ἔσπειρες ἐκλεκτό σπόρο στό χωράφι σου; Πῶς βρέθηκαν τά ζιζάνια;

-Ἐνας ἐχθρός μου τό ἔκανε αὐτό, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Οἱ δοῦλοι τότε ζήτησαν ἄδεια γιά νά πᾶνε στόν ἀγρό καί νά ξερριζώσουν τά ζιζάνια. Ἀλλά ὁ οἰκοδεσπότης ἀρνήθηκε, λέγοντας:

-Μήν πᾶτε, γιατί μαζεύοντας τά παράσιτα μπορεῖ νά ξερριζώσετε καί τό σιτάρι. Ἀφήστε τα νά μεγαλώνουν παράλληλα κι ὅταν ἔρθει ὁ καιρός τοῦ θερισμοῦ θά πῶ στους θεριστές νά μαζέψουν πρῶτα τά ζιζάνια σέ δεμάτια καί νά τά κάψουν στή φωτιά, ἐνῶ τό σιτάρι νά τό βάλουν στήν ἀποθήκη μου».

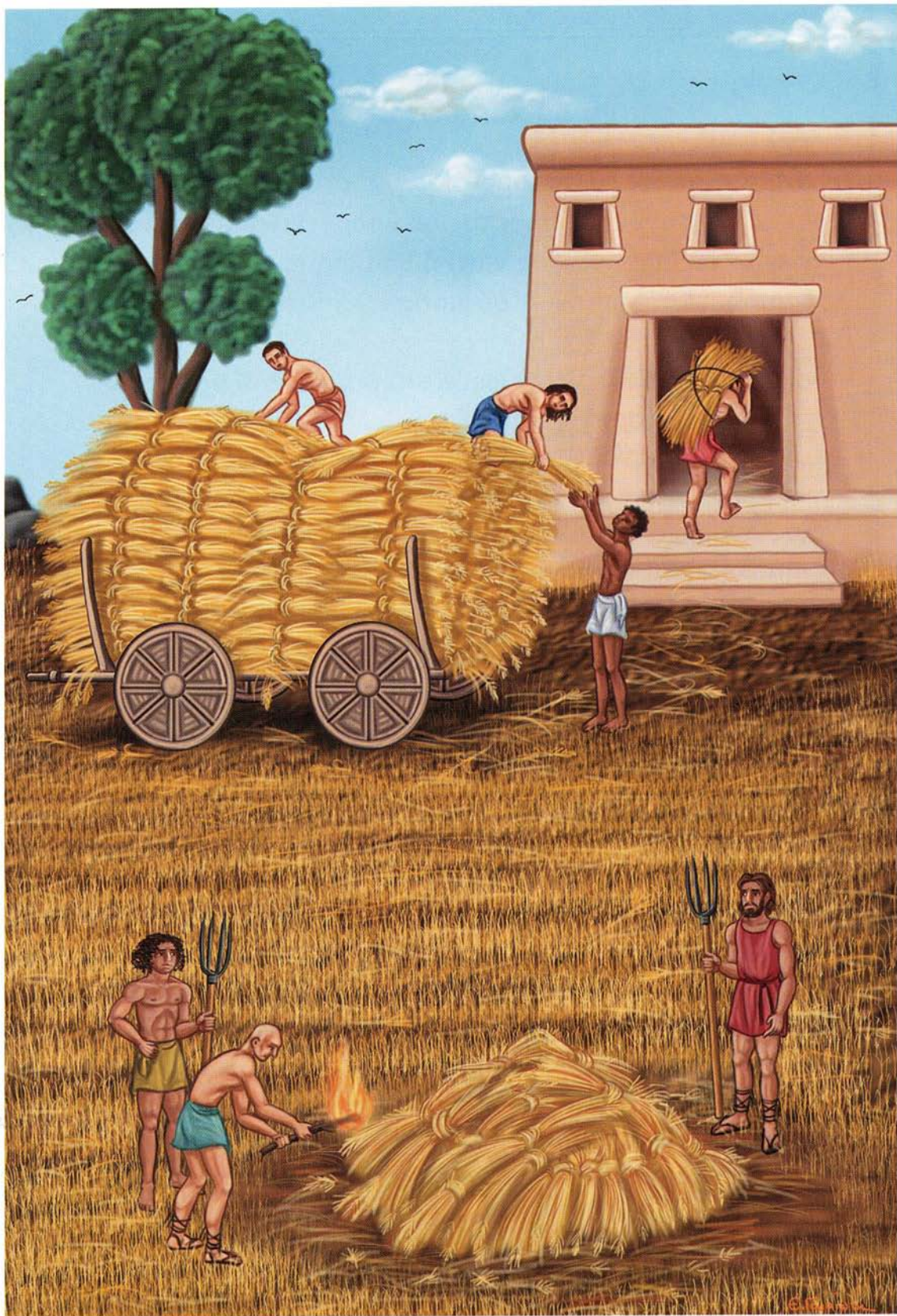

Ε. Γουριώτης

Οταν ὁ Ἰησοῦς γύρισε στό σπίτι ὅπου ἔμενε, τὸν ρώτησαν οἱ μαθητές τί σήμαινε αὐτή ἡ παραβολή. Εἶπε τότε ὁ Κύριος:

-Ὁ οἰκοδεσπότης εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔσπειρε στή γῆ ἐκλεκτούς κι ἐνάρετους ἀνθρώπους γιὰ νά τοὺς προορίσει στήν οὐράνια Βασιλεία Του. Ἄλλά ὁ διάβολος πού μισεῖ τό καλό, πῆγε κρυφά κι ἔσπειρε ζιζάνια, δηλαδή ἀμαρτίες, πλάνες καί κακίες στίς καρδιές πολλῶν ἀνθρώπων. Ὁ θερισμός συμβολίζει τή συντέλεια τοῦ κόσμου καί ὁ Κύριος θά στείλει τοὺς θεριστές, δηλαδή τοὺς Ἀγγέλους Του, νά μαζέψουν τοὺς ἀμετανοήτους ἀνθρώπους πού ἔκαναν παρανομίες καί σκάνδαλα, γιὰ νά τοὺς ρίξουν στήν ἄσβεστη φωτιά, τήν αἰώνια κόλαση. Ἐπειτα, θά περισυλλέξουν τοὺς ἀγαθοὺς καί δίκαιους ἀνθρώπους γιὰ νά τοὺς ὀδηγήσουν στήν οὐράνια Βασιλεία τοῦ Πατρός μου, ὅπου θά λάμψουν ἔνδοξοι σάν τὸν ἥλιο.

Ὁ πλούσιος καί ὁ φτωχός Λάζαρος

Κάποτε, ὁ Ἰησοῦς δίδασκε στά πλήθη κι ἔλεγε: -Κανένας ὑπηρέτης δέ μπορεί νά ὑπακούει συγχρόνως σέ δύο κυρίους γιατί ἢ θά μισήσει τόν ἕνα καί θά ἀγαπήσει τόν ἄλλον, ἢ θά προσκολληθεῖ στόν ἕναν καί θά περιφρονήσει τόν ἄλλον. Ἔτσι, εἶναι ἀδύνατο νά εἶστε ταυτόχρονα δοῦλοι τοῦ Θεοῦ καί δοῦλοι τοῦ χρήματος!

Ὅμως οἱ Φαρισαῖοι πού ἦταν φιλάργυροι, ἄκουγαν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ καί Τόν εἰρωνεύονταν. Ὁ Κύριος τότε, τούς δίδαξε μέ τήν ἐξῆς παραβολή: «Ζοῦσε ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ντυνόταν πάντοτε μέ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια καί φοροῦσε πανάκριβους χιτῶνες ἐνῶ κάθε μέρα διασκέδαζε μέ τούς φίλους του καί ἀπολάμβανε πολυδάπανα, λαμπρά συμπόσια. Ἐξω ἀπό τό σπίτι τοῦ πλουσίου, βρισκόταν παραπεταμένος κι ἐγκαταλελειμμένος ἕνας φτωχός ἄνθρωπος, τό ὄνομα τοῦ ὁποίου ἦταν Λάζαρος. Αὐτός ὑπέμενε μέ καρτερικότητα τήν πείνα, τίς ἀσθένειες καί τούς πόνους, ἔχοντας ὡς μόνη παρηγοριά τόν Θεό. Κάθε μέρα προσπαθοῦσε νά χορτάσει μέ τά ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλουσίου καί ἡ δυστυχία του γινόταν μεγαλύτερη ὅταν τά σκυλιά ἐγλυφαν τά τραύματα ἀπό τό γυμνό πληγωμένο σῶμα του. Συνέβη τότε, ὁ Λάζαρος νά πεθάνει καί οἱ Ἄγγελοι συνόδεψαν τήν ψυχή του καί τόν μετέφεραν στόν Παράδεισο, μέσα στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ, ὅπου οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Πέθανε καί ὁ ἄσπλαχνος πλούσιος καί τόν ἐνταφίασαν μέ μεγαλοπρέπεια, ἀλλά ἡ ψυχή του μεταφέρθηκε στόν Ἄδη ἐξαιτίας τῆς ἄσωτης ζωῆς του καί τῆς σκληροκαρδίας του.

© Γούπιωτη...

Τότε, ἐνῶ βασανιζόταν ἀσταμάτητα στὸν Ἄδη, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ ἀντικρίζοντας τὸ Λάζαρο νὰ εὐφραίνεται μέσα στὸν Παράδεισο, παρακάλεσε καὶ εἶπε:

-Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρο νὰ βρέξει τὸ δάχτυλό του καὶ νὰ δροσίσει τὴ γλῶσσα μου γιατί καίγομαι μέσα σέ αὐτές τίς φλόγες!

Ἄλλά ὁ Ἀβραάμ ἀπάντησε:

-Παιδί μου θυμήσου πῶς ἐσύ ὅταν ζοῦσες ἀπολάμβανες ὅλα τὰ ἀγαθὰ σου ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὑπέμενε τίς θλίψεις. Τώρα αὐτός ἀγάλλεται ἐνῶ ἐσύ βασανίζεσαι. Ἐκτός αὐτοῦ, μεταξύ μας ὑπάρχει μεγάλο κενό ὥστε ὅσοι θέλουν νὰ περάσουν ἀπὸ ἐμᾶς σέ ἐσᾶς νὰ μὴ μποροῦν, οὔτε ὅσοι θέλουν νὰ διέλθουν ἀπὸ ἐσᾶς σέ ἐμᾶς.

Καὶ εἶπε πάλι ὁ πλούσιος:

-Σέ παρακαλῶ τότε, στείλε τὸ Λάζαρο στό σπίτι τοῦ πατέρα μου νὰ εἰδοποιήσει τοὺς πέντε ἀδελφούς μου γιὰ ὅλα ὅσα συμβαίνουν, γιὰ νὰ μὴν ἔλθουν κι αὐτοὶ ἐδῶ νὰ βασανίζονται.

Ἄλλά ὁ Ἀβραάμ ἀποκρίθηκε:

-Ἐχουν τίς ἱερές Γραφές τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν. Ἄν θέλουν, μποροῦν νὰ τίς μελετήσουν καὶ νὰ διαφωτιστοῦν.

Ὅμως ὁ πλούσιος εἶπε μέ περισσότερη ἐπιμονή:

- Ὅχι, πατέρα Ἀβραάμ, ἀλλά μόνο ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς θὰ τοὺς πληροφορήσει, θὰ μετανοήσουν.

-Ἄν δέν ἀκούσουν καὶ δέν πιστέψουν στὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Θεός διὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ τῶν προφητῶν, δέν πρόκειται νὰ πεισθοῦν ἀκόμη κι ἂν ἀναστηθεῖ ἓνας νεκρός».

Μέ αὐτὴ τὴν παραβολὴ ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε ὅτι οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι δέν πρέπει νὰ προσκολλῶνται στὰ πλοῦτή τους, γιατί αὐτὰ τοὺς παρασύρουν σέ πρόσκαιρες ἀπολαύσεις καὶ σύντομα ξεχνοῦν τὸ Θεό. Ἐπίσης, ὅσοι περνοῦν θλίψεις καὶ στεναχώριες, θὰ πρέπει νὰ ὑπομένουν μέ μακροθυμία καὶ σίγουρα θὰ ἀνταμειφθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό.

Ε. Γουρπιτζή

Οί δέκα παρθένες

Σύμφωνα μέ ένα Ίουδαϊκό έθιμο εκείνης τής έποχής, ό νυμφίος, δηλαδή ό γαμβρός, συνοδεύόμενος από τούς φίλους του, παραλάμβανε τή νύφη καί πήγαιναν στό σπίτι του γιά τό έορταστικό δείπνο του γάμου τους. Έπειδή όμως συνήθως ήταν νύχτα, έξω από το σπίτι του νυμφίου περίμεναν παρθένες κόρες κρατώντας άναμμένα λυχνάρια γιά νά φωτίζουν τό δρόμο καί νά συνοδεύσουν τούς νεόνυμφους στό γαμήλιο δείπνο. Έτσι ό Κύριος είπε κάποτε τήν έξής παραβολή: «Η Βασιλεία τών ουρανών μοιάζει μέ δέκα παρθένες πού πήραν τά λυχνάρια τους γιά νά προϋπαντήσουν τό νυμφίο. Οί πέντε από αυτές ήταν συνετές καί μαζί μέ τά λυχνάρια τους, πήραν κι από ένα δοχείο μέ λάδι. Οί άλλες πέντε όμως ήταν άμυαλες καί δέν πήραν μαζί τους άλλο λάδι, παρά μόνο όσο υπήρχε στά λυχνάρια τους. Άλλά έπειδή ό γαμβρός άργησε νά φτάσει, οί δέκα παρθένες κόρες νύσταξαν καί κοιμήθηκαν. Κατά τά μεσάνυχτα άκούστηκε δυνατή φωνή καί είπε:

-Έρχεται ό νυμφίος, βγειτε νά τόν υποδεχτείτε!

Τότε εκείνες σηκώθηκαν νά έτοιμάσουν τά λυχνάρια τους καί είπαν οί άμυαλες στίς συνετές:

-Δώστε μας από τό λάδι σας, γιατί τά λυχνάρια μας σβήνουν.

Όμως οί μυαλωμένες παρθένες, άρνήθηκαν, λέγοντας:

-Δέ μπορούμε νά σάς δώσουμε, γιατί φοβόμαστε μήπως δέ μās φτάσει. Πηγαίνετε καλύτερα νά αγοράσετε. Άλλά μόλις οί έπιπόλαιες κόρες έφυγαν γιά νά αγοράσουν λάδι, έφθασε ό νυμφίος κι άφου είσήλθε στό σπίτι μαζί μέ τίς πέντε φρόνιμες παρθένες, έκλεισαν τήν πόρτα. Όταν γύρισαν οί άμυαλες, φώναξαν τό νυμφίο καί του ζητούσαν νά ανοίξει τή θύρα, αλλά εκείνος είπε:

-Άλήθεια σās λέω, δέ σās γνωρίζω!

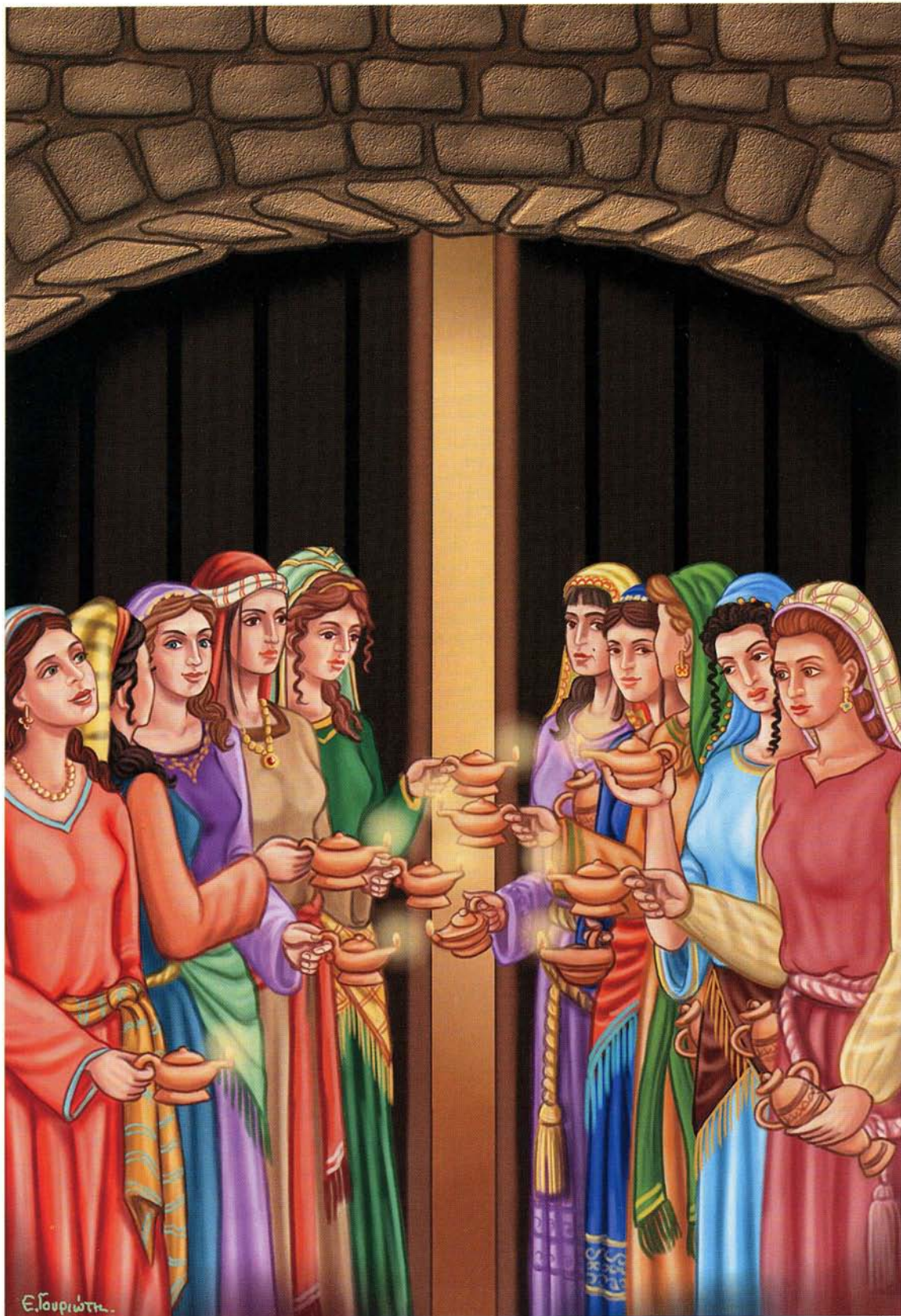

Ε. Γουριώτη.

Σέ αυτή τήν παραβολή, ὁ νυμφίος συμβολίζει τό Νυμφίο Χριστό, ἐνῶ οἱ παρθένες ἀντιπροσωπεύουν τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι μέ τό βάπτισμά τους, ἔχουν ἐξαγνιστεῖ ἀπό τό προπατορικό ἀμάρτημα. Τό λυχνάρι καί τό λάδι κάθε Χριστιανοῦ εἶναι ἡ πίστη στό Χριστό καί τά ἐνάρετα ἔργα πού ὀδηγοῦν στήν ἀγιότητα. Παρ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχουν Χριστιανοί πού σάν τίς ἄμυαλες παρθένες ἔχουν τό λυχνάρι τῆς Πίστης, μά ἀδιαφοροῦν καί δέ τό ζωογονοῦν μέ τό λάδι τῆς προσευχῆς, τῆς μετάνοιας, τῆς νηστείας καί ὄλων τῶν θεάρεστων ἔργων, γι' αὐτό σύντομα ἡ πίστη τους σβήνει, σάν τή φλόγα τοῦ λυχνarioῦ. Ἡ ἀργοπορία τοῦ γαμβροῦ, εἰκονίζει τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, καθώς θά ἔρθει νά κρίνει τόν κόσμο καί κανεῖς δέ γνωρίζει πότε θά συμβεῖ. Γι' αὐτό οἱ ἀληθινοί Χριστιανοί πρέπει νά εἶναι συνεχῶς προετοιμασμένοι μέ τή θερμή πίστη καί τά πνευματικά ἔργα, γιά νά μπορέσουν νά συναντήσουν τό Δεσπότη Χριστό. Οἱ παρθένες πού ἀποκοιμήθηκαν, συμβολίζουν τό σωματικό θάνατο ὄλων τῶν ἐνάρετων καί τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ μέ τόν ἀπρόσμενο ἐρχομό τοῦ Νυμφίου, ὅλες οἱ ψυχές θά ἀναστηθοῦν γιά νά Τόν ὑποδεχθοῦν. Τότε, ὅσοι εἶχαν ἀμελήσει γιά τήν πνευματική τους προκοπή, θά ψάξουν νά βροῦν παρηγοριά, ἀλλά μάταια θά προσπαθήσουν γιατί πλέον θά εἶναι ἀργά καί κανεῖς δέ θά μπορεῖ νά τοὺς βοηθήσει. "Ὅσοι δέ Χριστιανοί προετοιμάστηκαν σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου, γιά τόν ἐρχομό τοῦ Νυμφίου, θά μπορέσουν νά Τόν προῦπαντήσουν σάν τίς πέντε φρόνιμες παρθένες καί νά συμμετέχουν μαζί Του στό γαμήλιο συμπόσιο, δηλαδή στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐνῶ στούς ἄκαρπους πνευματικά Χριστιανούς, ὁ Νυμφίος Χριστός θά κλείσει τήν πόρτα καί θά πεῖ:

- Ἀλήθεια, δέ σᾶς γνωρίζω, διότι ἐσεῖς δέ θέλατε νά μέ γνωρίσετε!

"Ἐτσι, ὁ Κύριος μᾶς ὑποδεικνύει πῶς ὅσοι θέλουν νά μετανοήσουν ἀπό τίς ἀμαρτίες τους, προλαβαίνουν νά τό κάνουν μόνο ὅσο βρίσκονται σέ αὐτή τή ζωή.

Ε. Γουριώτη.

Τά τάλαντα

Είπε ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολὴ τῶν τάλαντων: «Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἕναν πλούσιο ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ταξιδέψει μακριά. Γι' αὐτό μοίρασε τὴν περιουσία του στοὺς ὑπηρετές του, νὰ τὴ διαχειρίζονται, ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψει. Στόν ἕναν δούλο ἔδωσε πέντε τάλαντα, στόν ἄλλο ἔδωσε δύο, ἐνῶ στόν τρίτο ἔδωσε ἕνα τάλαντο καί ὕστερα ἔφυγε. Τότε, ὁ ὑπηρετής μὲ τὰ πέντε νομίσματα, πῆγε νὰ ἐργασεῖ καί κέρδισε ἄλλα πέντε νομίσματα. Τό ἴδιο ἔκανε καί ὁ ὑπηρετής μὲ τὰ δύο τάλαντα καί κέρδισε ἄλλα δύο. Ἐκεῖνος ὅμως πού πῆρε τό ἕνα τάλαντο, ἔσκαψε στή γῆ καί τό ἔθαψε στό χῶμα. Ὅταν ὁ ἄρχοντας γύρισε ἀπό τό ταξίδι, ζήτησε ἀπό τοὺς δούλους νὰ τοῦ δώσουν λογαριασμό τῆς περιουσίας του. Ἔτσι πῆγε ὁ ὑπηρετής μὲ τὰ πέντε τάλαντα καί πρόσφερε τὰ ἄλλα πέντε στόν κύριό του, λέγοντας:

-Κύριε, πέντε τάλαντα μοῦ ἔδωσες, ὅμως μὲ αὐτά κέρδισα ἄλλα πέντε!
Καί εἶπε ὁ ἄρχοντας:

-Μπράβο δούλε ἀγαθέ! Σέ λίγα φάνηκες πιστός μὰ πολλά θά σοῦ ἐμπιστευθῶ! Ἔλα νὰ συμμετέχεις κι ἐσύ στή χαρά τοῦ κυρίου σου!
Πλησίασε τότε ὁ ὑπηρετής μὲ τὰ δύο νομίσματα καί εἶπε:

-Κύριε, δύο τάλαντα μοῦ ἔδωσες, ὅμως μὲ αὐτά κέρδισα ἄλλα δύο!
Κι ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος:

Μπράβο δούλε ἀγαθέ! Σέ λίγα φάνηκες πιστός μὰ πολλά θά σοῦ ἐμπιστευθῶ! Ἔλα νὰ συμμετέχεις κι ἐσύ στή χαρά τοῦ κυρίου σου!

Ἔπειτα εἶπε ὁ δούλος μὲ τό ἕνα νόμισμα:

-Κύριε, ἐγώ ἤξερα πῶς εἶσαι σκληρός ἄνθρωπος κι ὅτι θερίζεις ἐκεῖ πού δέν ἔσπειρες, γι' αὐτό φοβήθηκα κι ἔκρυψα τό τάλαντό σου στή γῆ.
Ὅριστε λοιπόν, πάρε το!

Ἄλλά ὁ ἄρχοντας ἀπάντησε:

-Πονηρέ δούλε! Ἄν ἤξερες ὅτι εἶμαι σκληρός θά ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ καταθέσεις τό νόμισμά σου στήν τράπεζα κι ὅταν ἐγώ θά ἐρχόμουν θά τό ἔπαιρνα μὲ τόκο! Πάρτε λοιπόν τό τάλαντο καί δώστε το σ' ἐκεῖνον πού ἔχει δέκα τάλαντα, διότι ὁποῖος αὐξήσε τίμια ὅσα τοῦ δόθηκαν, θά τοῦ δοθοῦν κι ἄλλα, ἐνῶ ὁποῖος δέν τὰ αὐξήσε, θά χάσει κι αὐτά πού τοῦ δόθηκαν. Γι' αὐτό ρίξτε τόν ἄχρηστο δούλο στό αἰώνιο σκοτάδι τῆς κόλασης!».

Μέ την παραβολή τῶν ταλάντων, ὁ Χριστός μᾶς ἐπισήμανε τὰ πολύτιμα χαρίσματα καί τίς δωρεές πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε στόν καθένα ξεχωριστά, γιά νά τίς χρησιμοποιήσουμε γιά τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας καί τῶν συνανθρώπων μας, εὐχαριστώντας τό Θεό. Ὁ ἄρχοντας πού ἔφυγε ταξίδι καί γύρισε ὕστερα ἀπό καιρό, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός πού ἀναλήφθηκε στούς οὐρανοῦς καί θά ἐπιστρέψει στόν κόσμο κατά τή δευτέρα παρουσία Του. Οἱ δούλοι πού πῆραν τά τάλαντα συμβολίζουν τούς Χριστιανούς πού ἔλαβαν διάφορες δωρεές ἀπό τόν Θεό, ὅπως πλοῦτη, σοφία, σωματική δύναμη ἢ τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης, τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης καί ἄλλα. Ἀκόμη καί οἱ ἀρετές ὅπως ἡ ὑπομονή, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλεημοσύνη, εἶναι χαρίσματα, δηλαδή μέσα σωτηρίας πού μοίρασε ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους, γιά νά ἐργαστοῦν μέ αὐτά καί νά ἀποκτήσουν τήν ἀγιότητα, δοξάζοντας ἔτσι τόν Κύριο. Γι' αὐτό, ὁ ἄρχοντας τῆς παραβολῆς, παρ' ὅλο πού δέν ἔδωσε ἴσα τάλαντα σέ κάθε δούλο, ἱκανοποιήθηκε ἀπό τούς δύο πρώτους ὑπηρέτες καί τούς ἐπιβράβευσε μέ τόν ἴδιο τρόπο. "Ἐτσι θά ἀνταμείψει καί ὁ Χριστός τούς ἀνθρώπους πού μέ ἐπιμέλεια πολλαπλασιάζουν τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ καί θά τούς δεχτεῖ στήν οὐράνια Βασιλεία Του. "Ὅμως ὁ δούλος πού ἔθαψε τό τάλαντο, συμβολίζει τούς ἀνθρώπους πού δέν ἐκτίμησαν τά χαρίσματα, τά ὁποῖα τούς προσφέρθηκαν ἀπό τόν Κύριο κι ἀδιαφόρησαν νά προκόψουν στήν ἀρετή, βρίσκοντας ψεύτικες προφάσεις ὅτι τάχα ὁ Θεός εἶναι σκληρός καί ἄδικος. Ἀλλά ὁ ἄδικος Δίκαιος Ἰησοῦς Χριστός, θά τούς ὀνομάσει δούλους πονηροῦς, γιατί ἂν σ' ἀλήθεια φοβόταν τήν κρίση Του, ἀκόμη κι ἂν δέ μπόρεσαν νά ἀυξήσουν τά χαρίσματά τους, θά ἔπρεπε τουλάχιστον νά καταφύγουν στήν τράπεζα δηλαδή στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί μέ τίς ἱκεσίες καί τίς προσευχές τους νά φανερώσουν πώς εἶναι πιστοί δούλοι Του. Γι' αὐτό ἡ παραβολή τελειώνει λέγοντας, πώς οἱ ἄπιστοι καί πονηροί δούλοι θά καταδικαστοῦν στήν αἰώνια κόλαση ἐξαιτίας τῆς ἀμέλειάς τους, ἐνῶ οἱ τίμιοι ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ θά ἀνταμειφθοῦν πλουσιοπάροχα γιά τήν ἐργατικότητα πού ἔδειξαν.

Ὁ ἄφρων πλούσιος

Κάποτε, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς δίδασκε τὰ πλήθη, πλησίασε ἓνας ἄνθρωπος καί τοῦ εἶπε:

-Διδάσκαλε, πές στὸν ἀδελφό μου νά μοιράσει δίκαια, μαζί μου, τὴν κληρονομιά μας.

Ἄλλὰ ὁ Χριστός, πού ἡ Βασιλεία Του βασίζεται σέ πνευματικές ἀρχές καί δέν ἦλθε στὸν κόσμο ὡς νομοθέτης ἢ κοσμικός δικαστής, ἀποκρίθηκε:

-Ἄνθρωπε, ποιός μέ ὄρισε κριτὴ ἢ μοιραστὴ μεταξύ σας; Φυλαχτεῖτε ἀπὸ τὴν πλεονεξία, γιατί ἡ ζωὴ σας δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πολλά πλούτη καί τὰ ὑπάρχοντά σας!

Κατόπιν, ὁ Κύριος εἶπε στὰ πλήθη τὴν παρακάτω παραβολή:

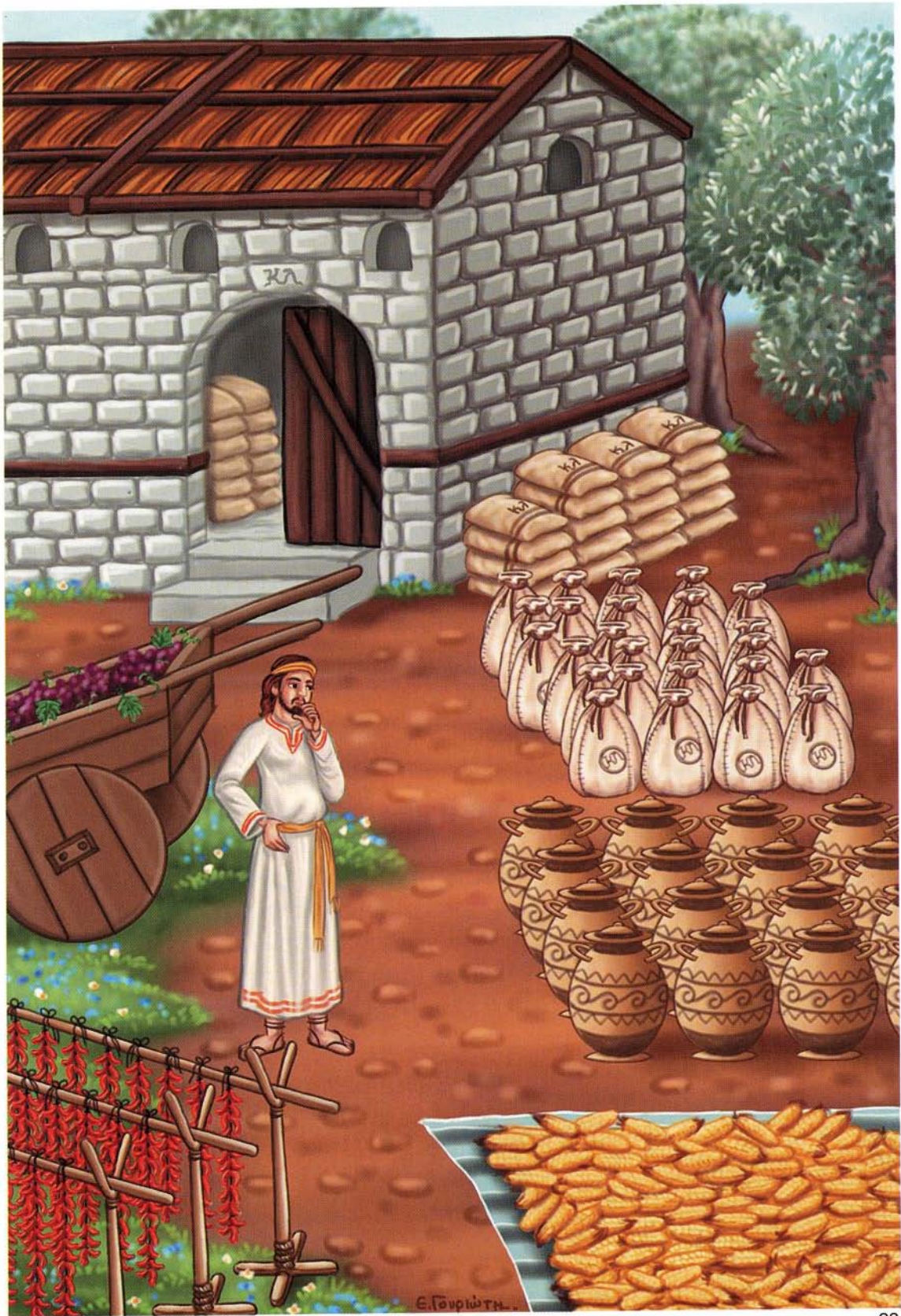
«Μία φορά, ζοῦσε ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος πού εἶχε πολλά εὐφωρα χωράφια, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν ἄφθονη σοδειά. Τότε ἐκεῖνος ἀνησύχησε καί μέ ἀγωνία ἀναρωτιόταν πού νά ἀποθηκεύσει τὴν τεράστια παραγωγή του, γιατί αὐτὴ δέ χωροῦσε μέσα στὶς ἀποθήκες του. Ἀποφάσισε λοιπὸν ὁ ἀνόητος καί εἶπε:

-Βρῆκα τί θά κάνω! Θά γκρεμίσω τίς ἀποθήκες μου καί θά χτίσω μεγαλύτερες, γιά νά χωρέσει ὀλόκληρη ἡ σοδειά μου. Καί ὕστερα θά πῶ στὴν ψυχὴ μου “ψυχὴ μου τώρα ἔχεις πολλά ἀγαθὰ, γι’ αὐτὸ ἀπόλαυσε τὴ ζωὴ! Ξεκουράσου, φάε, πιές κι εὐχαριστήσου!”

Ὅμως πρὶν προλάβει ὁ πλούσιος νά ἀπολαύσει τίς μάταιες χαρές, φανερώθηκε ὁ Θεός καί τοῦ εἶπε:

-Ἄμυαλε, αὐτὴ τὴ νύχτα πού ἐσύ σχεδίαζες νά ἀπολαύσεις τὴ ζωὴ σου, οἱ δαίμονες ἀπαιτοῦν νά παραλάβουν τὴν ψυχὴ σου. Αὐτὰ λοιπὸν πού συγκέντρωσες, σέ ποιὸν θά ἀνήκουν πλέον;».

Ἔτσι θά συμβεῖ καί σέ ὅσους πλεονέκτες καί φιλάργυρους θησαυρίζουν μέ πλούτη καί προσκολλῶνται στὰ πρόσκαιρα ὑλικά ἀγαθὰ, νομίζοντας πὼς ἀπὸ αὐτὰ ἐξαρτᾶται ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τους. Διότι γίνονται ἄσπλαχνοι καί δέν ἐνδιαφέρονται νά ἀποκτήσουν τὸν οὐράνιο θησαυρὸ τῶν ἐνάρετων ἔργων πού εὐαρεστοῦν τὸ Θεό, οὔτε ἐλεοῦν τοὺς φτωχοὺς, παρ’ ὅλα τὰ ἀμέτρητα ἀγαθὰ πού τοὺς πρόσφερε ὁ Κύριος. Γι’ αὐτὸ, μέ τὴν ἀπληστία τους δείχνουν ἀχαριστία στοῦ Θεοῦ καί σκληροκαρδία στοὺς συνανθρώπους τους, ἀγνοώντας πὼς τὸ τέλος τους μπορεῖ νά ἔρθει ξαφνικά καί τότε θά ἀποχωριστοῦν γιὰ πάντα ὅσα πλούτη τοὺς ἀνήκουν ἀλλὰ πολὺ περισσότερο, οἱ ψυχές τους θά χάσουν τὴν αἰώνια δόξα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄσωτος υἱός

Ῥστερα ἀπό τήν παραβολή μέ τό χαμένο πρόβατο καί τή χαμένη δραχμή, ὁ Ἰησοῦς εἶπε στούς γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους τήν ἐξῆς παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς καί ὁ μικρότερος εἶπε μέ αὐθάδεια στόν πατέρα του:

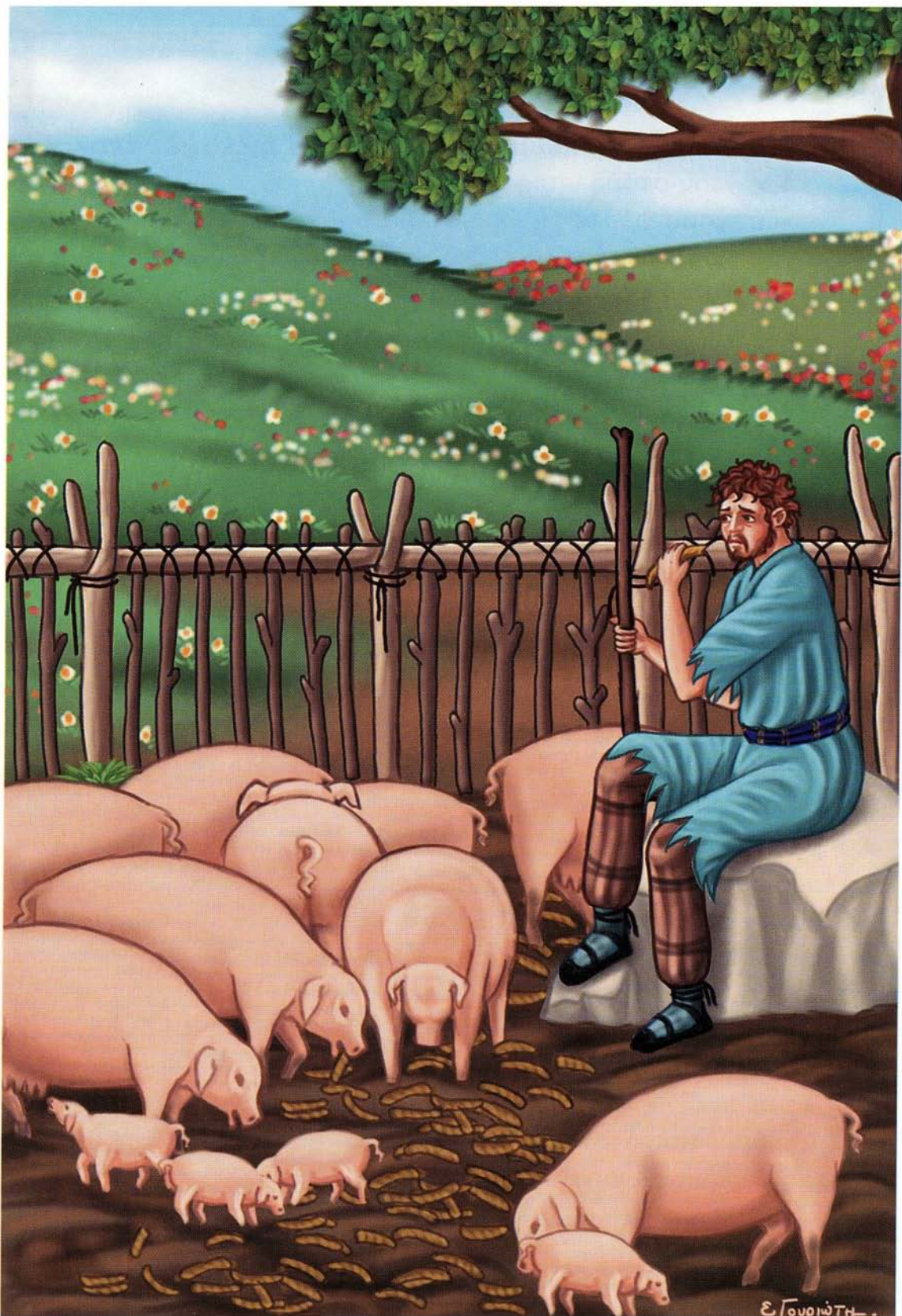
-Πατέρα, δῶσε μου τό μερίδιο τῆς περιουσίας πού μου ἀνήκει.

Τότε ὁ φιλόστοργος ἄνθρωπος μοίρασε τό βίος του καί τοῦ ἔδωσε ὅσα δικαιούταν. Ὑστερα ἀπό λίγες ἡμέρες, ὁ νεότερος υἱός πῆρε τά πράγματά του κι ἔφυγε σέ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ ἄρχισε νά ζεῖ ἄσωτα καί νά σπαταλᾷ τήν περιουσία του σέ ἀμαρτωλές διασκεδάσεις καί ξέφρενα γλέντια. Ὅταν τά πλοῦτη του τελείωσαν, σέ ἐκείνη τή χώρα ἔπесε μεγάλη πείνα καί ὁ ἄσωτος γιός πού εἶχε φτωχεύσει, δέ μποροῦσε νά βρεῖ οὔτε τήν ἀπαραίτητη καθημερινή τροφή του. Γι' αὐτό ἐργάστηκε ὡς δοῦλος σέ κάποιον ἄνθρωπο κι ἀνέλαβε νά βόσκει χοίρους ἀλλά ἐπειδή πεινοῦσε πολύ, προσπαθοῦσε νά χορτάσει μέ τά ξυλοκέρατα, τήν τροφή τῶν ζῶων. Ὅμως κανεῖς ἀπό τούς ὑπηρέτες δέν τοῦ ἔδινε, γιατί αὐτά τά χρειαζόταν γιά τά γουρούνια. Τότε ἐκεῖνος, συνηλθε ἀπό τήν ἐξευτελιστική κατάσταση πού βρισκόταν καί εἶπε:

-Ὅλοι οἱ μισθωτοί ὑπηρέτες τοῦ πατέρα μου εἶναι χορτάτοι κι ἔχουν τροφή πού τούς περισσεύει, ἐνῶ ἐγώ ὁ γιός του, βρίσκομαι σέ αὐτή τήν ἄθλια θέση, ὅπου λιμοκτονῶ καί χάνομαι! Θά πάω λοιπόν στόν πατέρα μου καί θά τοῦ πῶ ἄπατέρα, ἀμάρτησα στόν οὐρανό καί στό πρόσωπό σου. Δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζομαι γιός σου, γι' αὐτό κράτησέ με ὡς ὑπῆρέτη σου!

Ἔτσι σηκώθηκε ἀμέσως κι ἐπέστρεψε στό σπίτι του. Ἐνῶ αὐτός ἦταν ἀκόμη μακριά, τόν ἀναγνώρισε ὁ εὐσπλαχνικός πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νά τόν προφτάσει καί μέ θερμή ἀγάπη ἀγκάλιασε κι ἀσπάστηκε τόν υἱό του. Ἐκεῖνος τότε, εἶπε μετανουημένος:

-Πατέρα, ἀμάρτησα μπροστά στόν οὐρανό καί στό πρόσωπό σου, γι' αὐτό δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζομαι γιός σου, ἀλλά κράτησέ με ὡς ὑπῆρέτη σου!

Ε. Γουριώτη.

Ομως ο μακρόθυμος πατέρας, τόν διέκοψε λέγοντας στους υπηρέτες του:

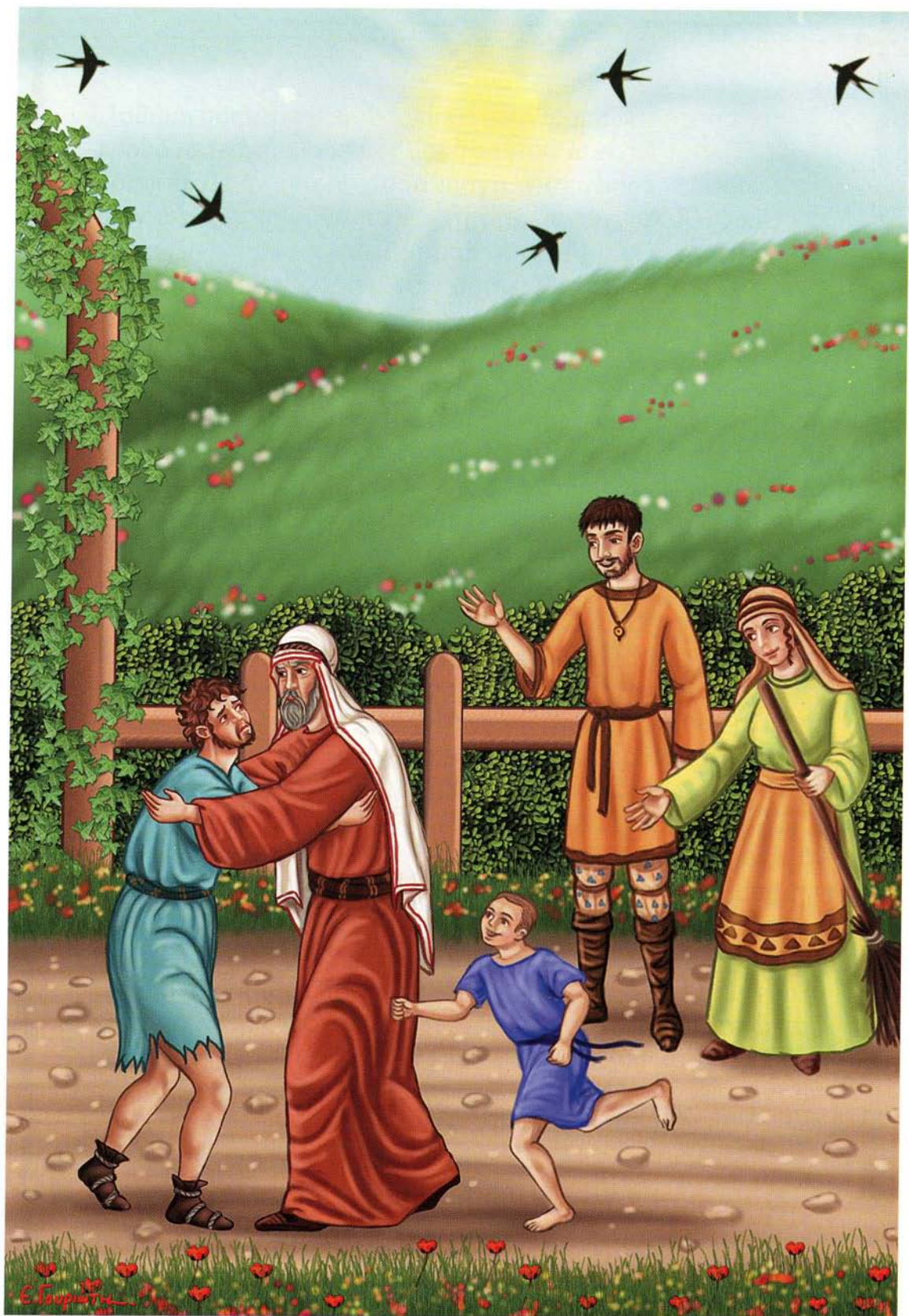
-Γρήγορα φέρτε τὰ ωραιότερα ρούχα γιά νά ντύσετε τόν γιό μου, φορέστε του δαχτυλίδι στό χέρι, υποδήματα στά πόδια καί σφάξτε τό πιό παχύ μοσχάρι, γιά νά έτοιμάσετε πλούσιο τραπέζι. Σήμερα θά πανηγυρίσουμε ὅλοι μαζί, διότι ὁ γιός μου ἦταν νεκρός καί ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καί βρέθηκε.

Συνέβη τότε, ὁ μεγαλύτερος γιός πού ἐργαζόταν μέχρι τότε στό χωράφι, φτάνοντας στό σπίτι, νά ἀκούσει μουσικές καί τραγούδια. Ρώτησε λοιπόν ἕναν υπηρέτη, νά μάθει τί συνέβη κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἀδελφός του γύρισε στό σπίτι κι ἔσφαξαν τό θρεπτό μοσχάρι γιά νά γιορτάσουν τήν ἐπιστροφή του. Τότε ἐκεῖνος ὀργίστηκε καί δέν ἤθελε νά μπεῖ στό σπίτι, γι' αὐτό βγήκε ὁ πατέρας του καί τόν παρακάλεσε νά συμμετάσχει κι αὐτός στό χαρμόσυνο συμπόσιο τῆς οἰκογένειας. "Ὁμως ὁ μεγαλύτερος υἱός ἀποκρίθηκε μέ πίκρα:

-Ἐγώ τόσα χρόνια δουλεύω γιά σένα καί ποτέ δέν παράκουσα τίς προσταγές σου ἀλλά ἐσύ ποτέ δέ μοῦ ἔδωσες ἕνα κατσίκι γιά νά διασκεδάσω μέ τούς φίλους μου. Ἐνῶ γιά χάρη τοῦ γιοῦ σου πού σπατάλησε τήν παρουσία σου στήν ἀμαρτία, θυσίασες τό θρεπτό μοσχάρι!

Ἄλλά ὁ ἀγαθός πατέρας ἀπάντησε:

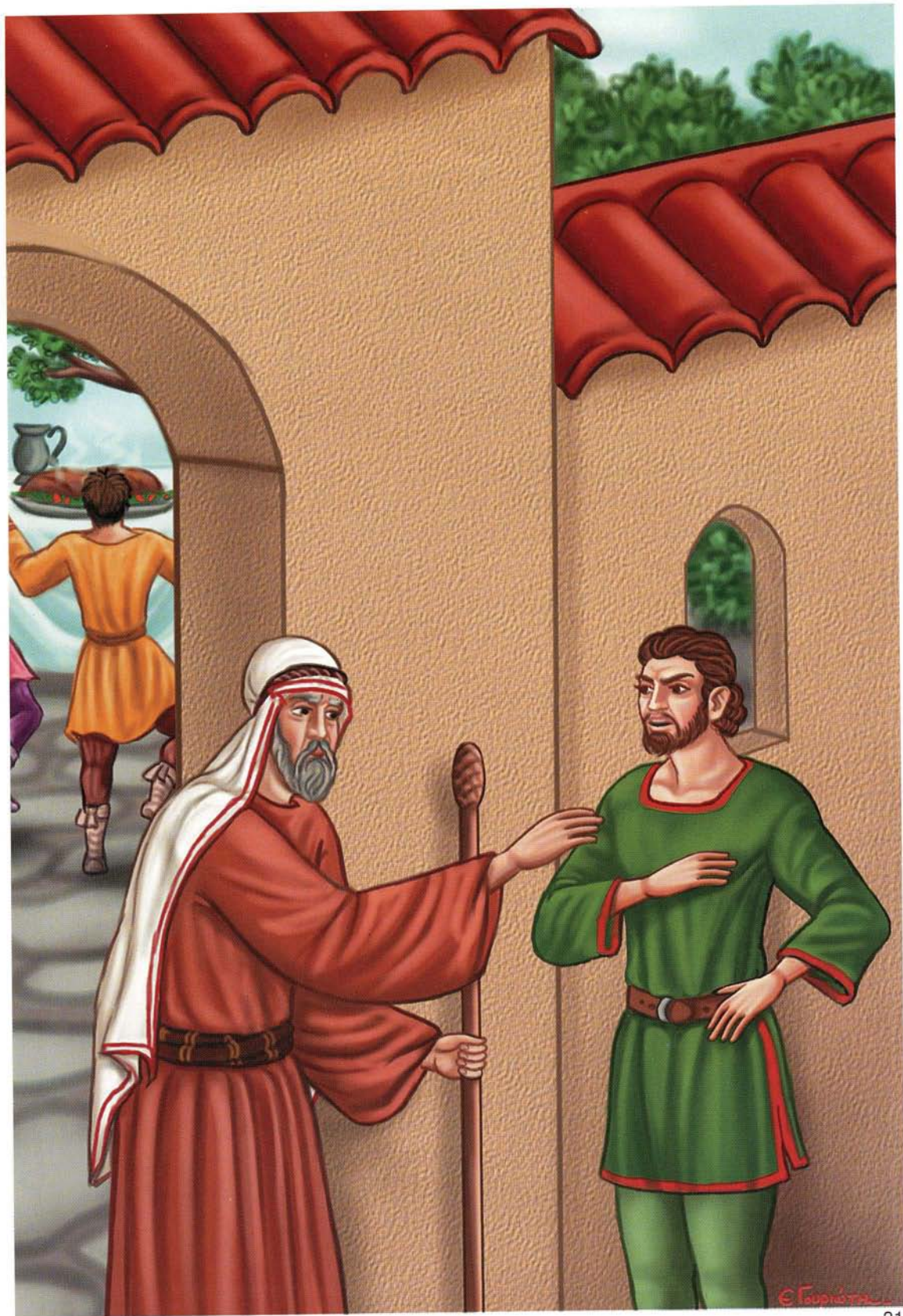
-Παιδί μου, ἐσύ ἦσουν πάντοτε μαζί μου, τίποτε δέν στερήθηκες, γιατί ὅτι εἶναι δικό μου, εἶναι καί δικό σου! Ἐπρεπε ὅμως νά χαροῦμε, διότι ὁ ἀδελφός σου ἐξαιτίας τῆς ἀμαρτίας ἦταν σά νεκρός καί τώρα ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καί τώρα βρέθηκε».

Σέ αυτή τήν παραβολή, ὁ μακρόθυμος πατέρας συμβολίζει τόν Θεό καί Πατέρα ὅλου τοῦ κόσμου, ἐνῶ οἱ δύο γιοί ἀντιπροσωπεύουν τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ. Οἱ Χριστιανοί, ἀπό τή στιγμή πού βαπτίζονται γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι τά μέλη μιᾶς οἰκογένειας. Γι' αὐτό ὁ ἄσωτος γιός μοιάζει μέ ἐκείνους πού δέχονται μέ ἀχαριστία τήν παρουσία τοῦ Πατέρα τους, δηλαδή ὅλα τά ἄφθονα ἀγαθά καί τίς ἀμέτρητες εὐεργεσίες πού τούς προσφέρει ὁ Κύριος καί ὕστερα φεύγουν μακριά ἀπό τό Θεό, νομίζοντας πώς χωρίς τήν Πατρική Του ἐπίβλεψη, θά εἶναι ἐλεύθεροι κι εὐτυχισμένοι, ἀπολαμβάνοντας μάταιες δόξες καί χαρές. Οἱ ἄνθρωποι σάν τόν ἄσωτο υἱό, ἐπιθυμοῦν νά κάνουν τό δικό τους θέλημα, περιφρονώντας τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό ζοῦνε ἄσωτα κι ἀπερίσκεπτα, χρησιμοποιώντας τίς δωρεές Του, μόνο γιά νά ἀμαρτήσουν. Ἡ παρουσία τοῦ ἀσώτου γιοῦ πού τελείωσε καί ἡ πείνα πού ἔπεσε σ' ἐκείνη τή μακρινή χώρα, συμβολίζουν τήν ὀλοκληρωτική ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων πού σκοτίζεται ὁ νοῦς τους ἀπό τά πάθη καί τίς ἀμαρτίες, ἐνῶ ἡ ἐργασία τοῦ ἀσώτου ὡς χοιροβοσκός, σημαίνει πώς οἱ ἀμετανόητοι γίνονται δούλοι τῆς ἀμαρτίας, ὑπηρετώντας τίς βρωμερές ἐπιθυμίες τους. Ἔτσι, ἐνῶ ἀναζητοῦσαν τήν ἐλευθερία τους στίς κοσμικές ἀπολαύσεις, τελικά ἔχασαν τό προτέρημα νά εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ, τά ὁποῖα προορίζονται γιά νά κληρονομήσουν τήν αἰώνια Βασιλεία Του. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Φιλάνθρωπος καί Πανάγαθος Κύριος, ὁ ὁποῖος θέλει νά σώσει ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν καταστροφή, ἐπιτρέπει νά δοκιμαστοῦν μέ τίς θλίψεις καί τόν πόνο πού οἱ ἴδιοι δημιούργησαν, ἔτσι ὥστε νά μαλακώσει ἡ σκληρή καρδιά τους καί νά μετανοήσουν. Γι' αὐτό, πολλοί ἄνθρωποι σάν τόν ἄσωτον υἱό, δέν ἀπελπίζονται μά ξαφνικά συναισθάνονται τό σκοτάδι τῆς δουλείας στό ὁποῖο βρίσκονται καί μέ δάκρυα εἰλικρινῆς μετάνοιας, βιάζονται νά ἐπιστρέψουν στό Θεό καί νά ἐξομολογηθοῦν ὅλες τίς ἀμαρτίες τους, χωρίς προφάσεις καί δικαιολογίες ἀλλά μέ συντριβή καί ταπείνωση.

Ο Φιλεύσπλαχνος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός συμπεριφέρεται σάν τόν πατέρα τῆς παραβολῆς, δηλαδή μᾶς προσμένει μέ λαχτάρα, νά μετανοήσουμε καί νά ἐπιστρέψουμε στήν οἰκογένεια πού ἀνήκουμε, τήν Ἐκκλησία. Ὄταν δεῖ πώς ἀληθινά ζητοῦμε τό ἔλεός Του, τρέχει πρόθυμα νά μᾶς προφτάσει, νά μᾶς ἀγκαλιάσει, νά μᾶς συγχωρέσει καί νά μᾶς ὑποδεχτεῖ. Τά ὁμορφότερα ρούχα πού οἱ δούλοι φόρεσαν στόν ἄσωτο υἱό, συμβολίζουν τήν ἀγνότατη καί καθαρότατη ψυχή πού ἀποκτοῦν ὅσοι ἐξομολογοῦνται μέ εἰλικρινή μετάνοια καί καθαρίζονται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τό δαχτυλίδι καί τά ὑποδήματα, τά φοροῦσαν οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, γιά νά ξεχωρίζουν ἀπό τούς δούλους κι αὐτό σημαίνει πώς ὁ Θεός μᾶς προσφέρει τή δωρεά νά γίνουμε πάλι ἐλεύθερα παιδιά Του καί κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του. Τό πανηγύρι στό σπίτι τοῦ πατέρα, ὑποδηλώνει τή μεγάλη χαρά πού συμβαίνει γιά τήν μετάνοια ἑνός ἀμαρτωλοῦ, στήν ὁποία συμμετέχουν ὅλοι οἱ Ἄγγελοι καί οἱ Ἅγιοι ἀπό τόν οὐρανό καθώς καί οἱ Χριστιανοί στή γῆ. Ὁ σιτευτός μόσχος πού σφάχτηκε, ἀντιπροσωπεύει τόν Ἰησοῦ Χριστό πού θυσιάστηκε γιά τή σωτηρία μας καί γι' αὐτό καλοῦνται ὅλοι ὅσοι πῆραν ἄφεση ἀμαρτιῶν, νά συμμετέχουν στήν πνευματική τράπεζα καί νά μεταλαμβάνουν τό Πανάγιο Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά εὐφραίνονται καί νά σωθοῦν. Ὑπάρχουν ὅμως καί κάποιοι ἄνθρωποι, σάν τόν μεγαλύτερο γιό τῆς παραβολῆς, πού φαίνονται νά πράττουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά εἶναι πιστά παιδιά Του, ἀλλά στήν πραγματικότητα, εἶναι κυριευμένοι μέ ἐγωισμό, ἀχαριστία, φθόνο, ζήλια καί ὀργή. Ἔτσι, ὅταν μάθουν γιά τή μετάνοια ἑνός ἀμαρτωλοῦ, τόν κατακρίνουν μέ μίσος καί ὑπερηφανεύονται γιά τίς δικές τους ἀρετές. Ὅμως οἱ Χριστιανοί πρέπει νά δείχνουν ἀληθινή ἀγάπη στόν πλησίον, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς ἀγαπᾷ καί μᾶς συγχωρεῖ ὁ Χριστός. Ἡ παραβολή τελειώνει χωρίς νά μάθουμε ἂν τελικά ὁ μεγαλύτερος υἱός παρευρέθηκε στή χαρά τοῦ ἀδελφοῦ του. Αὐτό φανερώνει πώς ὅσοι μοιάζουν μέ τόν μεγάλο γιό, ἂν δέν μετανοήσουν ἀπό τά φοβερά πάθη πού κρύβουν στήν καρδιά τους, ἐνδέχεται νά χάσουν τήν οὐράνια χαρά τοῦ Παραδείσου καί νά μή συμμετέχουν σέ αὐτή. Ἡ ἀνυπόκριτη κι ἐγκάρδια μετάνοια, εἶναι αὐτή πού κάνει κάθε Χριστιανό, ἄξιο κληρονόμο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ καλός Σαμαρείτης

Κάποτε, ἓνας νομικός, δηλαδή, ἄνθρωπος πού μελετοῦσε τό Μωσαϊκό νόμο καί τίς Ἰουδαϊκές παραδόσεις, πλησίασε τόν Ἰησοῦ καί θέλοντας νά Τόν πειράξει μπροστά στό πλήθος, εἶπε:

-Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή;

Ἄλλά ὁ Πάνσοφος Κύριος ρώτησε:

-Τί εἶναι γραμμένο στό νόμο; Ἐσύ τί διαβάζεις ἀπό αὐτόν;

-Νά ἀγαπήσεις τόν Κύριο καί Θεό σου, μέ ὅλη τήν καρδιά σου, μέ ὅλη τήν ψυχή σου, μέ ὅλη τή δύναμή σου καί μέ ὅλη τή διάνοιά σου, ἐνῶ τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου, ἀπάντησε ὁ νομοδιδάσκαλος.

Εἶπε λοιπόν ξανά ὁ Χριστός:

-Σωστά ἀποκρίθηκες. Αὐτό κάνε κι ἐσύ γιά νά ἀποκτήσεις τήν αἰώνια ζωή.

Τότε ὁ ὑπερήφανος νομικός, ἔνιωσε νά ταπεινῶνεται, γιατί παρ' ὅλο πού γνώριζε τό Μωσαϊκό νόμο, δέν τόν ἐφάρμοζε. Ἄν πραγματικά ἐκπλήρωνε τίς ἐντολές τοῦ νόμου, θά ἤξερε πῶς νά κερδίσει τήν αἰώνια ζωή καί δέ θά χρειαζόταν νά ρωτήσῃ τόν Ἰησοῦ, γι' αὐτό προσπάθησε νά δικαιολογηθεῖ, λέγοντας:

-Καί ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου;

Τότε ὁ Κύριος εἶπε στά πλήθη τήν ἐξῆς παραβολή:

«Ἐνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ κι ἔπεσε στά χέρια κάποιων ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἄρπαξαν ὅτι εἶχε πάνω του, τόν καταπλήγωσαν καί τόν ἐγκατέλειψαν γυμνό κι ἐτοιμοθάνατο. Ἐτυχε τότε νά περάσει ἓνας ἱερέας καί μόλις εἶδε τόν τραυματισμένο ἄνθρωπο, τόν προσπέρασε μέ ἀδιαφορία κι ἀπομακρύνθηκε. Ἐπειτα πέρασε ἓνας Λευίτης, ὁ ὁποῖος πλησίασε τόν μισοπεθαμένο ἄνθρωπο, τόν κοίταξε, κι ἔφυγε ἀσυγκίνητος ἀπό κοντά του.

Συνέβη ὁμως νά περάσει ἕνας Σαμαρείτης καί μόλις ἀντίκρουσε τόν δύστυχο τραυματία, τόν συμπόνεσε. Τότε τόν πλησίασε, ἔπλυνε μέ λάδι καί κρασί τίς πληγές του καί τίς ἔδεσε μέ προσοχή. Κατόπιν, τόν ἀνέβασε στό ζῶο του καί τόν μετέφερε σέ ἕνα πανδοχεῖο γιά νά τόν περιποιηθεῖ. Ὅταν ξημέρωσε, ὁ Σαμαρείτης, ἔδωσε δύο νομίσματα στόν ξενοδόχο καί τοῦ εἶπε:

-Περιποιήσου τόν ἄνθρωπο αὐτό κι ὅσα παραπάνω χρήματα ξοδέψεις θά σοῦ τά δώσω μόλις ἐπιστρέψω».

Ἔστερα ἀπό τήν παραβολή, ρώτησε ὁ Χριστός τό νομοδιδάσκαλο:

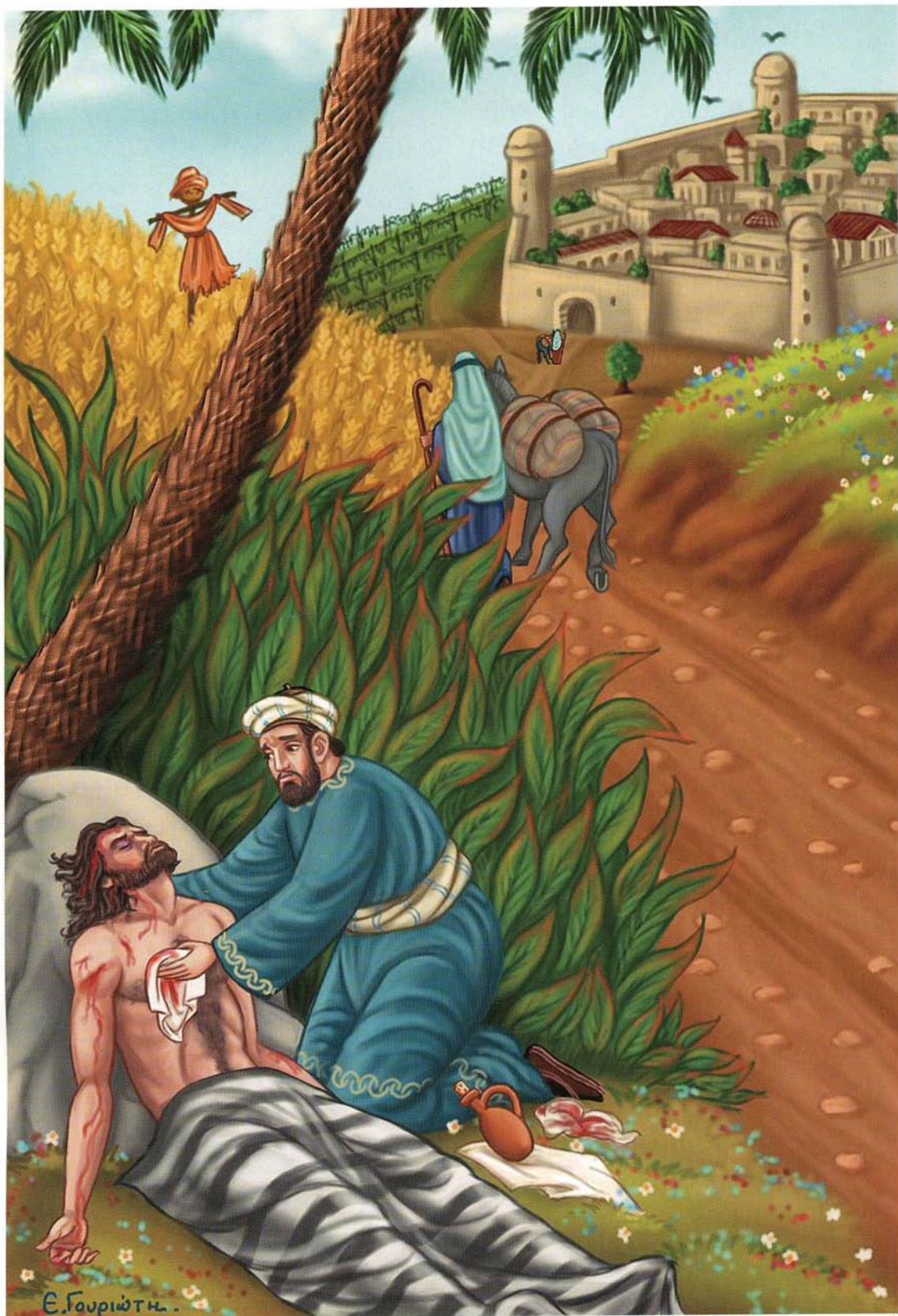
-Ποιός ἀπό τούς τρεῖς νομίζεις ὅτι φάνηκε ὁ πραγματικός πλησίον γιά τόν ἄνθρωπο πού ἔπεσε στά χέρια τῶν ληστῶν;

-Ἐκεῖνος πού τόν εὐσπλαχνίσθηκε καί μέ ἀγάπη τόν ἐλέησε, ἀπάντησε ὁ νομικός.

Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε:

-Πήγαινε λοιπόν, νά πράττεις κι ἐσύ τό ἴδιο!

Μέ τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, ὁ Χριστός, μᾶς δίδαξε πῶς νά ἀγαποῦμε ἔμπρακτα ὅλους τούς συνανθρώπους μας καί νά νοιαζόμαστε γι' αὐτούς, ὅπως ἀκριβῶς ἐνδιαφερόμαστε γιά τόν ἑαυτό μας. Οἱ ὑποκριτές Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι, λέγοντας πλησίον, ἐννοοῦσαν μόνο τούς Ἰουδαίους, ἐνῶ μέ τούς ἄλλοεθνεῖς τους, εἶχαν μεγάλη ἔχθρα καί μίσος. Γι' αὐτό ὁ Κύριος, πολύ σοφά τούς παρομοίωσε μέ τόν ἱερέα καί τόν Λευίτη, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλο πού καί οἱ δύο ἦταν ἀφιερωμένοι στό Θεό καί ὑπηρετοῦσαν μέ ἀφοσίωση τό ναό, δέν εἶχαν πραγματική ἀγάπη γιά τόν ἐτοιμοθάνατο ἄνθρωπο πού προφανῶς ἦταν κι αὐτός Ἰουδαῖος. Ἀκόμη καί σήμερα, πολλοί ἄνθρωποι γνωρίζουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀλλά ὅταν χρειαστεῖ νά κάνουν μία θυσία γιά τόν πλησίον τους, ἀπομακρύνονται εἴτε ἀπό ἀδιαφορία καί φόβο, εἴτε ἀπό φιλαυτία καί ἀσπλαχνία. Ὅμως ὁ Σαμαρείτης, ἄν καί διέφερε ἀπό τόν Ἰουδαῖο στήν πίστη καί στήν καταγωγή, εἶχε αἰσθήματα φιλανθρωπίας καί ἀγάπης, ἀκόμη καί στόν ἐχθρό του, γι' αὐτό περιποιήθηκε μέ συμπόνια τόν πληγωμένο σά νά ἦταν ἀδελφός του. Αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή, χωρίς διακρίσεις, ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον, πού ζητᾶ ὁ Θεός ἀπό ὅλους ἐμᾶς.

Ε. Γουριώτης.

Υπάρχει όμως ακόμη ένα νόημα πού κρύβεται σέ αὐτή τήν παραβολή. Ὁ ἄνθρωπος πού κατέβαινε ἀπό τά Ἱεροσόλυμα πρὸς τήν Ἱεριχώ, συμβολίζει τό ἀνθρώπινο γένος πού μέ τό προπατορικό ἀμάρτημα ἔπεσε ἀπό τήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, δηλαδή τόν Παράδεισο κι ὁδηγήθηκε στήν ἀνομία. Οἱ ληστές παριστάνουν τόν διάβολο καί τά πάθη, πού καταπλήγωσαν τοὺς ἀνθρώπους μέ τίς ἀμαρτίες, ἀφαιρώντας ἀπό αὐτοὺς κάθε ἀρετή καί δωρεά τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἱερέας καί ὁ Λευίτης ἀντιπροσωπεύουν τό Μωσαϊκό νόμο καί τή Φιλοσοφία πού ἀναπτύχθηκε κατά τόν καιρό τῆς εἰδωλολατρίας, διότι ἀποτελοῦνταν ἀπό κάποιες ἀλήθειες ἀλλά κι ἀπό πολλές πλάνες, γι' αὐτό τίποτα ἀπό τά δύο δέ μπόρεσε νά σώσει τήν ἀνθρωπότητα. Ὁ δέ Σαμαρεῖτης συμβολίζει τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό πού συμπόνεσε τό καταδικασμένο ἀνθρώπινο γένος καί κατέβηκε στή γῆ γιά νά θυσιαστεῖ πάνω στό Σταυρό καί νά λυτρώσει τόν κόσμο. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό λάδι, μαλακώνει τίς πληγές τῆς ψυχῆς ἐνῶ τό Πανάγιο Αἷμα Του, κατά τή Θεία Κοινωνία, εἶναι τό μέσον γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀκριβῶς τό κρασί ἔγινε θεραπευτικό μέσο γιά τά τραύματα τοῦ ἀνθρώπου τῆς παραβολῆς. Τό πανδοχεῖο στό ὁποῖο ὁ καλός Σαμαρεῖτης μετέφερε τόν μελλοθάνατο, εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μέσα στήν ὁποία βρίσκονται οἱ μετανοημένοι ἀμαρτωλοί καί χάρη στά ἱερά Μυστήρια, θεραπεύουν τά πάθη τους καί καθαγιάζονται. Ὁ ξενοδόχος ἀντιπροσωπεύει τόν ἱερό κληρο, τοὺς ἐπισκόπους, ἱερεῖς καί διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μετά τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ἀνέλαβαν τή φροντίδα τῶν πιστῶν, χρησιμοποιώντας τά δύο νομίσματα, τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη. Μάλιστα, ὅσοι ἀπό τοὺς κληρικούς ἐκτελέσουν μέ προθυμία καί ἀφοσίωση τό ἔργο πού τοὺς ἀνέθεσε ὁ Χριστός, θά ἐπιβραβευθοῦν μέ τόν ἀνάλογο μισθό τῶν κόπων τους.

Ε. ΓΟΥΡΝΙΤΣ...

Ὁ τελώνης καί ὁ Φαρισαῖος

Τήν παραβολή τοῦ τελώνου καί Φαρισαίου τήν ἐξι-
στόρησε ὁ Κύριος σέ μερικούς ἀλαζόνες πού νόμι-
ζαν ὅτι ἦταν ἐνάρετοι καί περιφρονοῦσαν τούς ἄλλους. Εἶπε
λοιπόν:

«Κάποτε, ἀνέβηκαν δύο ἄνθρωποι στό ἱερό τοῦ ναοῦ γιά
νά προσευχηθοῦν. Ὁ ἕνας ἦταν τελώνης, δηλαδή υπάλλη-
λος τῶν Ρωμαίων πού εἰσέπραττε φόρους ἀπό τόν ὑποταγ-
μένο Ἰουδαϊκό λαό κι ὁ ἄλλος ἦταν Φαρισαῖος, ἀνῆκε δηλα-
δή στήν τάξη τῶν Ἰουδαίων πού ἀσχολοῦνταν μέ τίς ἱερές
Γραφές καί τίς ἠθικές παραδόσεις. Τότε ὁ Φαρισαῖος στάθη-
κε ἐπιδεικτικά στό ἱερό κι ἄρχισε νά προσεύχεται μέ ὑπερη-
φάνεια, λέγοντας:

-ὦ Θεέ μου, σέ εὐχαριστῶ πού δέν εἶμαι σάν τούς
ἄλλους ἀνθρώπους, τούς ἄρπαγες, ἄδικους κι ἀμαρτωλούς,
οὔτε μοιάζω μέ αὐτόν τόν τελώνη, γιατί εἶμαι ἐνάρετος, νη-
στεύω δύο φορές τήν ἐβδομάδα καί προσφέρω τό δέκατο
τῶν εἰσοδημάτων μου στό ναό, σύμφωνα μέ τό νόμο!

Ὁ δέ τελώνης ἔνιωθε ἀνάξιος νά πλησιάσει τό θυσιαστή-
ριο κι ἀπό μακριά στεκόταν, μή τολμώντας νά σηκώσει τά
μάτια του στόν οὐρανό, ἀλλά μέ ἀγανάκτηση χτυποῦσε τό
στήθος του καί μετανοημένος προσευχόταν στό Θεό, λέγο-
ντας:

-Θεέ μου, συγχώρεσέ με τόν ἀμαρτωλό».

Τότε ὁ Χριστός εἶπε στά πλήθη πού τόν ἄκουγαν:

-Σᾶς διαβεβαιώνω, πώς ὁ τελώνης ἐπέστρεψε στό σπίτι
του συγχωρημένος κι ἀπαλλαγμένος ἀπό κάθε ἀμαρτία, δι-
καιωμένος κι ἀθῶος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, παρά ὁ Φαρισαῖος.
Διότι ὅποιος ὑψώνει τόν ἑαυτό του κι ἐπιδεικνύεται μέ ὑπε-
ροψία, θά ταπεινωθεῖ ἀπό τόν Θεό, ἐνῶ ὅποιος ἀναγνωρίζει
μέ ταπείνωση τά σφάλματά του καί μέ συντριβή ζητᾶ συγ-
χώρηση, θά ἐξυψωθεῖ καί θά δοξαστεῖ ἀπό τό Θεό.

Ε.Γουριώτης

Ο Φαρισαῖος τῆς παραβολῆς ὀδηγήθηκε στό ναό, ὄχι ἀπό ἀγαθή πρόθεση εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Θεό, ἀλλὰ ἀπό ἐγωισμό καί ὑπερηφάνεια, γιά νά προκαλέσει τὸ θαυμασμό σέ ὅσους ἄκουγαν τὴν προσευχή του. Ἐπίσης, στάθηκε μέ ὑποκριτική θεοσέβεια, παριστάνοντας τὸν ἐνάρετο καί τὸν δίκαιο, ἐνῶ στήν πραγματικότητα μίλησε μέ περιφρόνηση γιά τοὺς συνανθρώπους του καί κατέκρινε τὸν τελῶνη, ἐξομοιώνοντας τὸν ἑαυτό του μέ τὸν Θεό, τὸν μόνο Δίκαιο Κριτὴ τοῦ κόσμου. Ἀκόμη, σά μελετητὴς τῶν ἱερῶν Γραφῶν πού ἦταν, θά ἔπρεπε νά γνωρίζει πῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σφάλλουν κι ὅλοι ἀπαραιτήτως χρειάζονται τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ πλανεμένος Φαρισαῖος νόμιζε πῶς ἦταν ἀναμάρτητος καί δέν ἔνιωσε τὴν ἀνάγκη νά ζητήσῃ τίποτα ἀπὸ τὸν Θεό, γι' αὐτὸ ἡ προσευχή του δέν εἰσακούστηκε, καθὼς διαβεβαίωσε ὁ Χριστός. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, οἱ τελῶνες φημίζονταν γιά τίς ἀδικίες καί τίς ἀρπαγές πού ἔκαναν στοὺς Ἰουδαίους, κατὰ τὴν εἰσπραξη τῶν φόρων. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ τελῶνης τῆς παραβολῆς, συναισθάνθηκε τὴν ἀμαρτωλότητά του καί μέ δάκρυα μεταμέλειας, ζήτησε ταπεινά συγχώρεση ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος εὐαρεστήθηκε ἀπὸ τὴν ἐγκάρδια προσευχή του γι' αὐτὸ τὸν συγχώρησε καί τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ κάθε ἀμαρτία. Μέ τὸν ἴδιο τρόπο πρέπει νά προσεύχονται καί νά ζοῦνε οἱ Χριστιανοί, δηλαδή χωρὶς νά ἐπιδεικνύουν τὰ προτερήματά τους καί νά ὑπερηφανεύονται γιά τυχόν ἀρετές πού ἔχουν, μά νά παραμένουν ταπεινοί, ζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ὥστε νά τοὺς ἐξυψώσει ὁ Χριστός καί νά τοὺς τιμήσῃ μέ τὴν οὐράνια δόξα Του.

Ἡ Παραβολή τοῦ Ἄσπλαχνου Ὁφειλέτη

Σέ κάποια στιγμή πλησίασε τόν Κύριο ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καί τόν ρώτησε:

-Κύριε πόσες φορές νά συγχωρήσω τόν ἀδελφό μου ἐάν ἔξακολουθεῖ νά μοῦ κάνει κακό; Ἔως ἑπτά φορές;

Καί ὁ Κύριος ἀπάντησε:

-Δέν σοῦ λέω ἕως ἑπτά φορές, ἀλλά ἕως ἑβδομήντα ἑπτά φορές, δηλαδή πάντοτε θά συγχωρεῖς.

Ὁ Ἰησοῦς γιά νά ἐξηγήσει τήν ἀπάντησή του ἔδωσε στόν Πέτρο καί νά τονίσει τήν ἀρετή τῆς συγχωρήσεως, ἐξιστόρησε τήν παραβολή τῶν μυρίων ταλάντων:

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μοιάζει μ' ἕναν βασιλιά ὁ ὁποῖος θέλησε νά λογαριαστῆ μέ τούς δούλους του. Μεταξύ αὐτῶν τῶν δούλων φέρανε καί ἕναν, ὁ ὁποῖος ὄφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα δηλαδή ἕνα πολύ μεγάλο ποσό. Ἐπειδή ὁ δούλος ἀδυνατοῦσε νά πληρώσει τόν τεράστιο αὐτό λογαριασμό, διέταξε ὁ κύριός του νά πουληθοῦν αὐτός, ἡ γυναίκα καί τά παιδιά του γιά νά ἐξοφληθεῖ τό χρέος. Τότε ὁ δούλος βλέποντας τόν φοβερό λόγο τοῦ βασιλέως ἔπεσε στά πόδια του καί ἔλεγε:

-Κύριε δεῖξε ὑπομονή γιά μένα καί ὅλα ὅσα σοῦ χρωστῶ, θά σοῦ τά πληρώσω.

Ὁ κύριος βλέποντας τήν συμπεριφορά τοῦ δούλου τόν εὐσπλαχνίστηκε καί πρὸς μεγάλη γενναιοδωρία ὄχι ἀπλῶς ἔδωσε προθεσμία ἀλλά τοῦ χάρισε τό χρέος καί ἐλευθέρωσε τόν δούλο. Ὄταν ὁ δούλος ἔφυγε ἀπό τά ἀνάκτορα τοῦ βασιλιά, στήν ἀγορά κατά σύμπτωση συνάντησε ἕναν συνδούλο του, ἕναν συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος τοῦ χρωστοῦσε τό μηδαμινό ποσό τῶν ἑκατό δηναρίων. Ἀμέσως τόν ἔπιασε ἀπό τόν λαιμό ζητώντας του νά τοῦ δώσει τό ὀφειλόμενο ποσό ἐκείνη τήν ὥρα. Ὁ συνδούλος του ἔπεσε στά πόδια του καί μέ εὐσπλαχνικό τρόπο τόν παρακαλοῦσε:

-Δεῖξε ὑπομονή καί θά σέ ξεπληρώσω.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀντί νά συγχωρήσει τόν σύνδουλό του, ἀντί νά συμπεριφερθεῖ ὅπως ὁ κύριός του, ἔδειξε ἀπάνθρωπη σκληρότητα καί τόν ἔκλεισε στήν φυλακή μέχρι νά τόν ξεχρεώσει.

Ε. ΓΟΥΡΩΤΗΣ

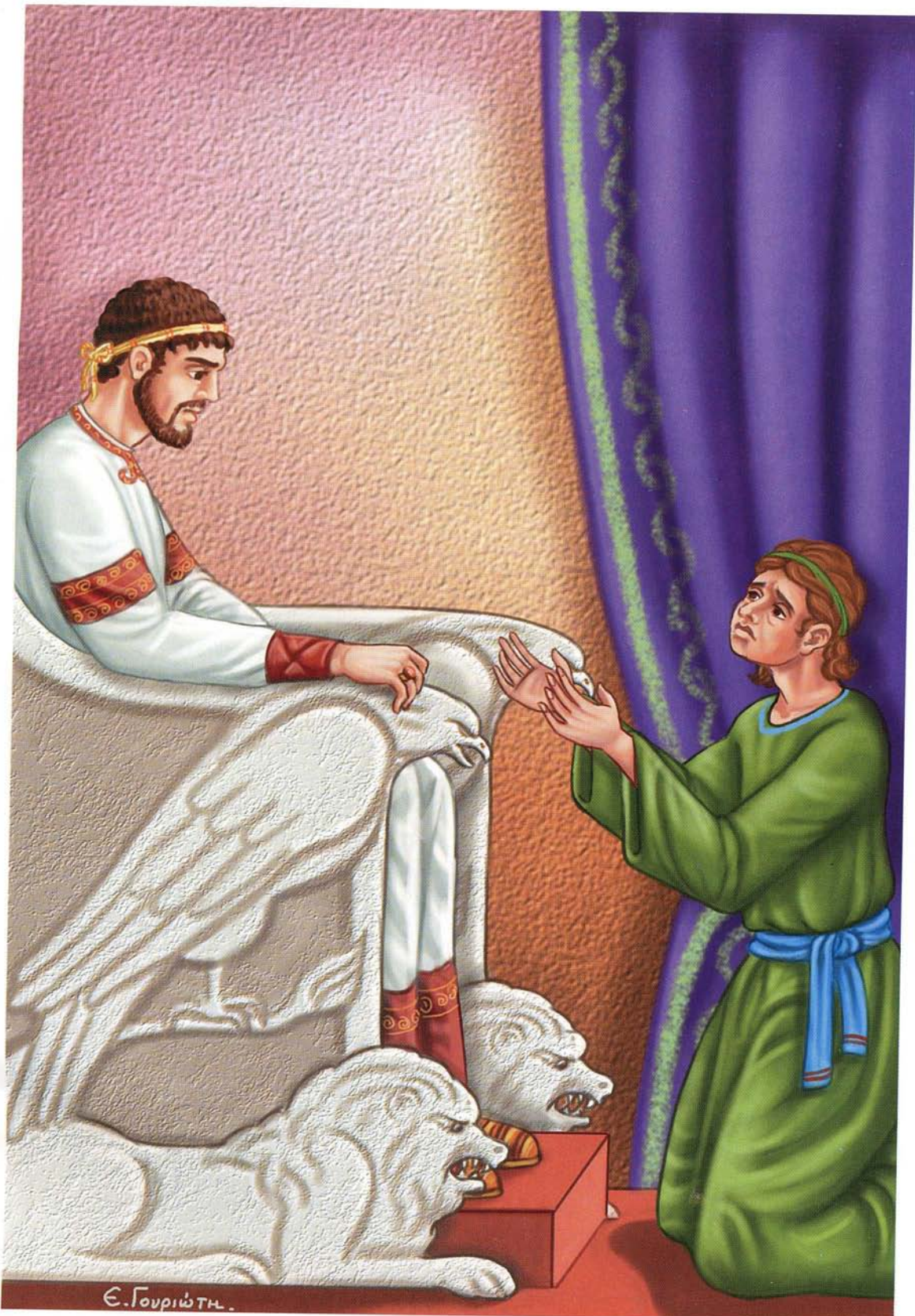
Οταν οί ἄλλοι σύνδουλοι εἶδαν τήν βαρβαρότητα τήν ὁποία ἐπέδειξε ὁ δοῦλος στόν σύνδουλό τους λυπήθηκαν πάρα πολύ καί ἀγανακτισμένοι πῆγαν στόν βασιλιά καί τοῦ διηγήθηκαν ὅλα ὅσα εἶχαν γίνε. Τότε ὁ βασιλιάς κάλεσε τόν σκληρό δοῦλο καί τοῦ εἶπε:

-Δοῦλε πονηρέ, ἐγώ σοῦ χάρισα ὅλο ἐκεῖνο τό χρέος, ἐπειδή μέ παρακάλεσες. Δέν ἔπρεπε καί ἐσύ μέ τήν ἴδια εὐσπλαχνία νά ἐλεήσεις τόν σύνδουλό σου γιά τό μικρό ποσό πού σοῦ χρωστοῦσε;

Ἵργισμένος ὁ βασιλιάς ἀνακάλεσε τή διαγραφή τοῦ χρέους καί παρέδωσε τόν δοῦλο στούς βασανιστές τῆς φυλακῆς, μέχρι νά ἐξοφλήσει τό χρέος. Κλείνοντας ὁ Χριστός τήν παραβολή τόνισε:

-Ἔτσι καί ὁ πατέρας μου ὁ ἐπουράνιος θά σᾶς συμπεριφερθεῖ ἐάν ὁ καθένας σας δέν συγχωρήσει τά παραπτώματα τοῦ ἀδελφοῦ του μ' ὅλη του τήν καρδιά».

Ἵ Κύριος μ' αὐτήν τήν παραβολή ἤθελε νά δώσει ἰδιαίτερη προσοχή στίς συνέπειες τῆς σκληροκαρδίας καί τῆς μή συγχωρήσεως τοῦ συνανθρώπου μας. Ἵ φιλεύσπλαχνος βασιλιάς τῆς παραβολῆς εἶναι αὐτός ὁ Θεός καί δοῦλοι τῶν ἀγαθῶν Του εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού θά πρέπει νά φυλάττουν καί νά ἐφαρμόζουν τίς ἐντολές Του. Κάποια μέρα ὁ Θεός θά ζητήσῃ λογαριασμό, θά ἐξετάσῃ ἄν οἱ δοῦλοι του τήρησαν τίς ἐντολές του, ἄν μιμήθηκαν τήν ἀγαθότητά Του ἢ ἀντίθετα ἄφησαν χρέος μέ κάθε ἁμαρτία πού ἔκαναν. Γιά τίς ἁμαρτίες πού ἔκαναν θά πρέπει νά τίς ὁμολογοῦνε στόν πνευματικό τους καί νά ζητοῦν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιά νά τοῦς συγχωρέσει. Βέβαια ὁ καθένας χριστιανός θά πρέπει νά ζεῖ κατά μίμηση τοῦ οὐράνιου πατέρα. Ἵ Αφοῦ συγχωρεῖ ὁ Θεός, νά συγχωρεῖ καί αὐτός. Πῶς θά μπορούσε ἄλλωστε νά ζητᾶ ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό τήν δική του συγχώρηση, χωρίς ὁ ἴδιος νά μήν συγχωρεῖ τά σαφῶς ἐλαφρότερα σφάλματα τοῦ συνδούλου του; Ἵ Οἱ εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ καί ἀφοῦ ὁ Θεός ὑπομένει καί συγχωρεῖ τά παραπτώματα τῶν ἀνθρώπων καί ἐκεῖνοι μέ τόν ἴδιο φιλεύσπλαχνο τρόπο θά πρέπει νά συγχωροῦν τά σφάλματα τῶν συνανθρώπων καί συνδούλων τους. Σέ ἀντίθετη περίπτωση θά τοῦς περιμένει ἡ ἴδια κατάληξη πού εἶχε ὁ σκληρός δοῦλος τῆς παραβολῆς. Γιατί κάθε ψυχή πού δείχνει σκληρότητα καί ἀσπλαχνία στά παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν του, ἀναμένει σκληρότητα καί αἰώνια καταδίκη ἀπό τόν Ἵπουράνιο Θεό.

Ἡ Παραβολή τοῦ Ἄδικου Κριτοῦ

Κάποτε ὁ Κύριος θέλοντας νά διδάξει τούς μαθητές του ὅτι πρέπει διαρκῶς καί μέ ὑπομονή νά προσεύχονται δίχως νά αποθαρρύνονται εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή:

Ἦταν ἕνας δικαστής σέ μιά πόλη ὁ ὁποῖος δέν εἶχε φόβο Θεοῦ οὔτε ντρεπόταν τούς ἀνθρώπους. Κανείς ἀπό τούς γύρω ἀνθρώπους δέν τολμοῦσε νά τοῦ ἀντιμιλήσει. Στήν ἴδια πόλη ζοῦσε μιά χήρα, ἡ ὁποία μέ θάρρος τόν πλησίασε καί τοῦ εἶπε:

-Σέ παρακαλῶ, προστάτεψέ με ἀπ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο πού μέ ἀδικεῖ.

Τό δίκαιο αἶτημα τῆς χήρας δέν χρειαζόταν μάρτυρες οὔτε πολλαπλές διαδικασίες καθώς ἦταν φανερό καί αὐταπόδεικτο τό δίκαιό της. Ὁ δικαστής ὅμως ἀμέριμνος καθώς ἦταν δέν τῆς ἔδωσε σημασία. Βέβαια ἡ δυστυχῆς χήρα δέν ἀπελπίστηκε, οὔτε αποθαρρύνθηκε, ἀλλά γνωρίζοντας ὅτι ἔχει δίκαιο συνέχισε νά ἐπισκέπτεται τόν δικαστή ἐπιμένοντας στό αἶτημά της. Ἡ συνεχόμενη ἐπιμονή τῆς χήρας ἐνόησε τόν δικαστή, ὁ ὁποῖος μονολογώντας ἔλεγε:

-Ἄν καί δέν φοβᾶμαι τόν Θεό καί δέν ντρέπομαι τούς ἀνθρώπους, πρέπει νά ἀσχοληθῶ μέ τό αἶτημα τῆς χήρας καί νά ἀποδώσω τό δίκαιο γιά νά πάψει νά ἔρχεται συνέχεια καί νά μ' ἐνοχλεῖ. Κλείνοντας ὁ Κύριος τήν σημαντική αὐτή παραβολή τόνισε:

-Ἄν ἐκεῖνος ὁ ἄδικος κριτής δέχτηκε τό δίκαιο αἶτημα τῆς χήρας, ὁ πανάγαθος Θεός δέν θά ἀποδώσει τό δίκαιο στούς ἐκλεκτούς πιστούς πού προσεύχονται σ' αὐτόν νύχτα καί μέρα; Σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι ὁ Θεός γρήγορα θά ἀποδώσει δικαιοσύνη στούς ἐκλεκτούς! Ἀναρωτιέμαι ὅμως, ὅταν θά ἔλθει ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου γιά νά ἀποδώσει δικαιοσύνη, θά βρεῖ ἄραγε τότε ἀνθρώπους πάνω στή γῆ πού θά ἔχουν πίστη καί δέν θά ἀποκάνουν στήν προσευχή;

Μέ τήν παραβολή αὐτή ὁ Κύριος ἤθελε νά δείξει τό καλό παράδειγμα τῆς ἐπιμονῆς χήρας. Ἡ ἴδια παρά τήν ἀδιαφορία τοῦ Ἄδικου Κριτοῦ δέν ἔχασε τό θάρρος της ἀλλά συνέχισε νά ἐπιμένει. Ἔτσι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά ἐπιμένουν στήν προσευχή τους μέ ὑπομονή. Ὁ Θεός μπορεῖ νά ἀργήσει ἀλλά σίγουρα θά ἀποδώσει δικαιοσύνη στούς ἐκλεκτούς του, δηλαδή σ' ὅσους τόν ἀγαποῦν καί σ' ὅσους μέ πίστη σταθερή ἐπιμένουν στήν προσευχή.

Ε. Γουρίστη.

Ἡ Παραβολή τῶν Ἔργατῶν τοῦ Ἀμπελώνα

Μέ ἀφορμή μιά ἐρώτηση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου γιά τό ποιὰ θά εἶναι ἡ ἀμοιβή ὄλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἄφησαν τά πάντα καί ἀκολούθησαν τόν Κύριο, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐπιχείρησε νά ἐρμηνεύσει τήν πνευματική σημασία τῆς κατά Θεόν ἀμοιβῆς μέ τήν ἀναφορά Του στήν πειστική παραβολή τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελώνα:

Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μ' ἕναν ἄνθρωπο νοικοκύρη ὁ ὁποῖος ἦταν ἰδιοκτήτης ἑνός ἀμπελώνα καί ἤθελε νά τό μισθώσει σέ ἐργάτες. Ἔτσι ἕνα καλό πρωινό βγήκε στήν ἀγορά καί βρῆκε ἐργάτες οἱ ὁποῖοι θά ἐργάζονταν στό ἀμπέλι του μ' ἕνα δηνάριο ὡς ἡμερομίσθιο. Γύρω στίς ἑννιά ξαναβγήκε στήν ἀγορά καί εἶδε ἄλλους ἐργάτες νά στέκονται ἐκεῖ χωρίς ἐργασία ἀναμένοντας μήπως κάποιος τοὺς προσφέρει ἐργασία. Τοὺς πλησίασε καί τοὺς πρότεινε:

-Πηγαίετε καί ἐσεῖς στό ἀμπέλι καί ὅτι εἶναι σωστό θά σᾶς δώσω.

Οἱ ἐργάτες συμφώνησαν καί πῆγαν στό ἀμπέλι γιά νά ἐργαστοῦν. Ὁ ἰδιοκτήτης ξαναβγήκε στήν ἀγορά στίς δώδεκα καί στίς τρεῖς τό ἀπόγευμα καί ὅσους ἔβρισκε χωρίς ἐργασία τοὺς προέτρεπε νά ἐργαστοῦν στόν Ἀμπελώνα του. Ἀλλά καί ὅταν στίς πέντε βρῆκε καί ἄλλους ἐργάτες νά κάθονται ἄνεργοι, τοὺς εἶπε:

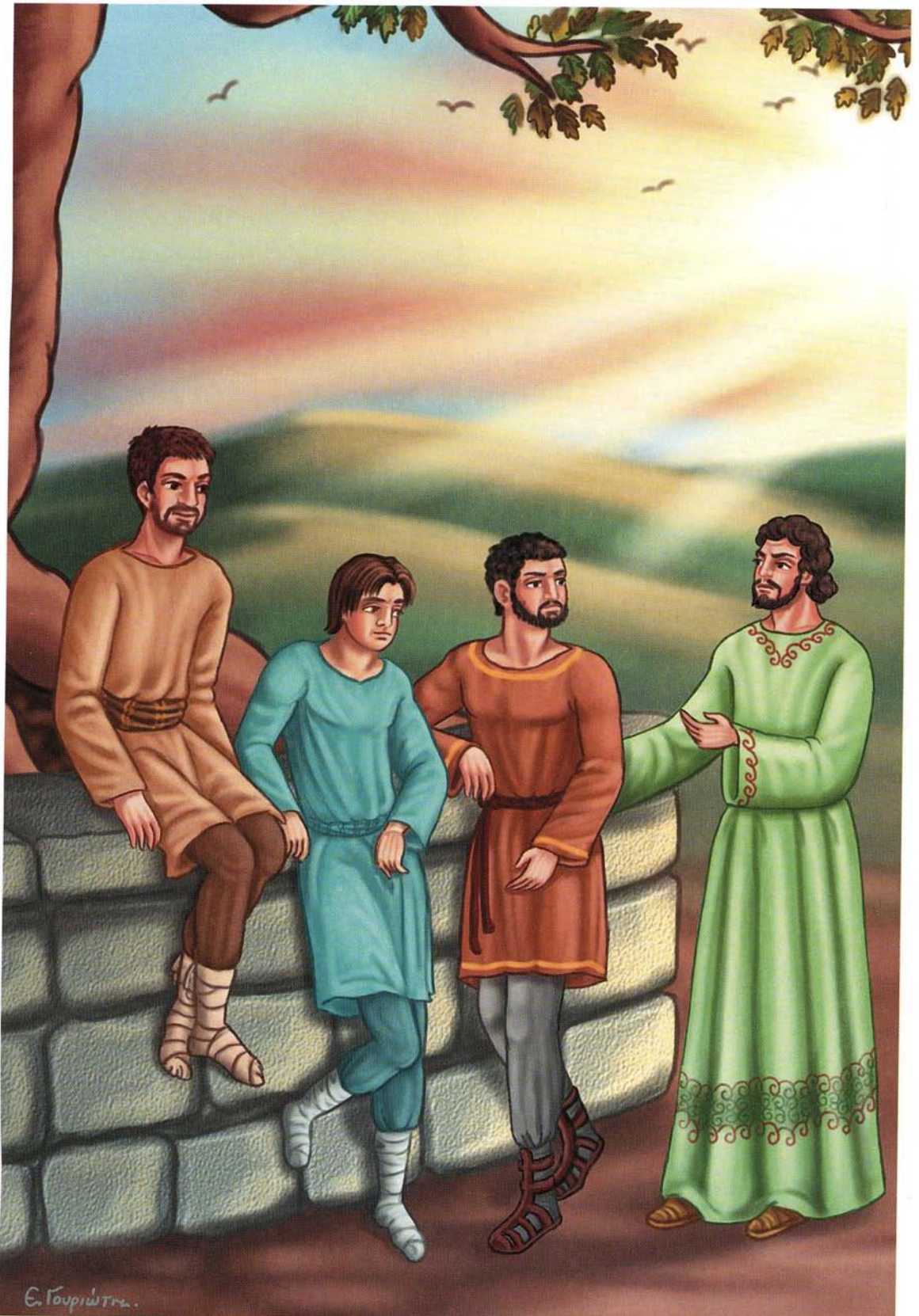
-Γιατί κάθεστε ἐδῶ ὅλη τήν ἡμέρα ἄνεργοι;

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν:

-Διότι δέν βρέθηκε κάποιος νά μᾶς προσφέρει ἐργασία!

Τότε ὁ ἰδιοκτήτης τοὺς προέτρεψε:

-Πηγαίετε καί ἐσεῖς στό ἀμπέλι καί θά πάρετε ὅτι εἶναι δίκαιο!

Ε. Γουριώτης.

Οταν βράδιασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελιοῦ φώναξε τόν ἐπιστάτη του καί τοῦ εἶπε:

-Κάλεσε τούς ἐργάτες καί πλήρωσε σέ καθέναν τόν μισθό του ἀρχίζοντας ἀπό τούς τελευταίους ἕως τούς πρώτους.

Ἄς ἴδιος τόνισε στόν ἐπιστάτη του νά δώσει σέ καθέναν ἀπό ἕνα δηνάριο. Καθώς πληρώνονταν οἱ ἐργάτες, καθένας ἀποχωροῦσε εὐχαριστημένος γιά τό σπιτικό του. Βέβαια ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά πληρωθοῦν ὅσοι ἐργάζονταν ἀπό τό πρωί ἐκεῖνοι νόμιζαν ὅτι θά πληρωθοῦν περισσότερα, πῆραν ὅμως καί αὐτοί ἀπό ἕνα δηνάριο. Ἄρχισαν τότε νά μουρμουρίζουν καί νά διαμαρτύρονται ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτήτη λέγοντας:

-Δέν εἶναι δίκαιη ἡ πληρωμή μας. Οἱ τελευταῖοι πού ἦρθαν στόν ἀμπελῶνα πληρώθηκαν ἕνα δηνάριο ὅσο καί ἐμεῖς πού ὑπομείναμε τό βάρος καί τήν ζέστη ὅλης τῆς ἡμέρας!!

Ἄς ἴδιοκτήτης ὅμως ἀπαντώντας σ' ἕναν ἀπό τούς παραπονούμενους, ὑπενθύμισε τήν ἀρχική τους συμφωνία λέγοντας:

-Φίλε δέν σέ ἀδικῶ! Δέν συμφώνησες μαζί μου ἕνα δηνάριο ἡμερομίσθιο γιά τήν δουλειά πού θά κάνεις; Πάρε λοιπόν αὐτό πού σοῦ ἀνήκει καί πήγαινε. Ἐγώ θέλω νά δώσω σ' αὐτόν τόν τελευταῖο ὄση ἀμοιβή ἔδωσα καί σέ σένα. Μήπως δέν ἔχω δικαίωμα νά κάνω στήν δική μου περιουσία ὅτι θέλω; Μήπως ζηλεύεις τήν καλοσύνη μου;

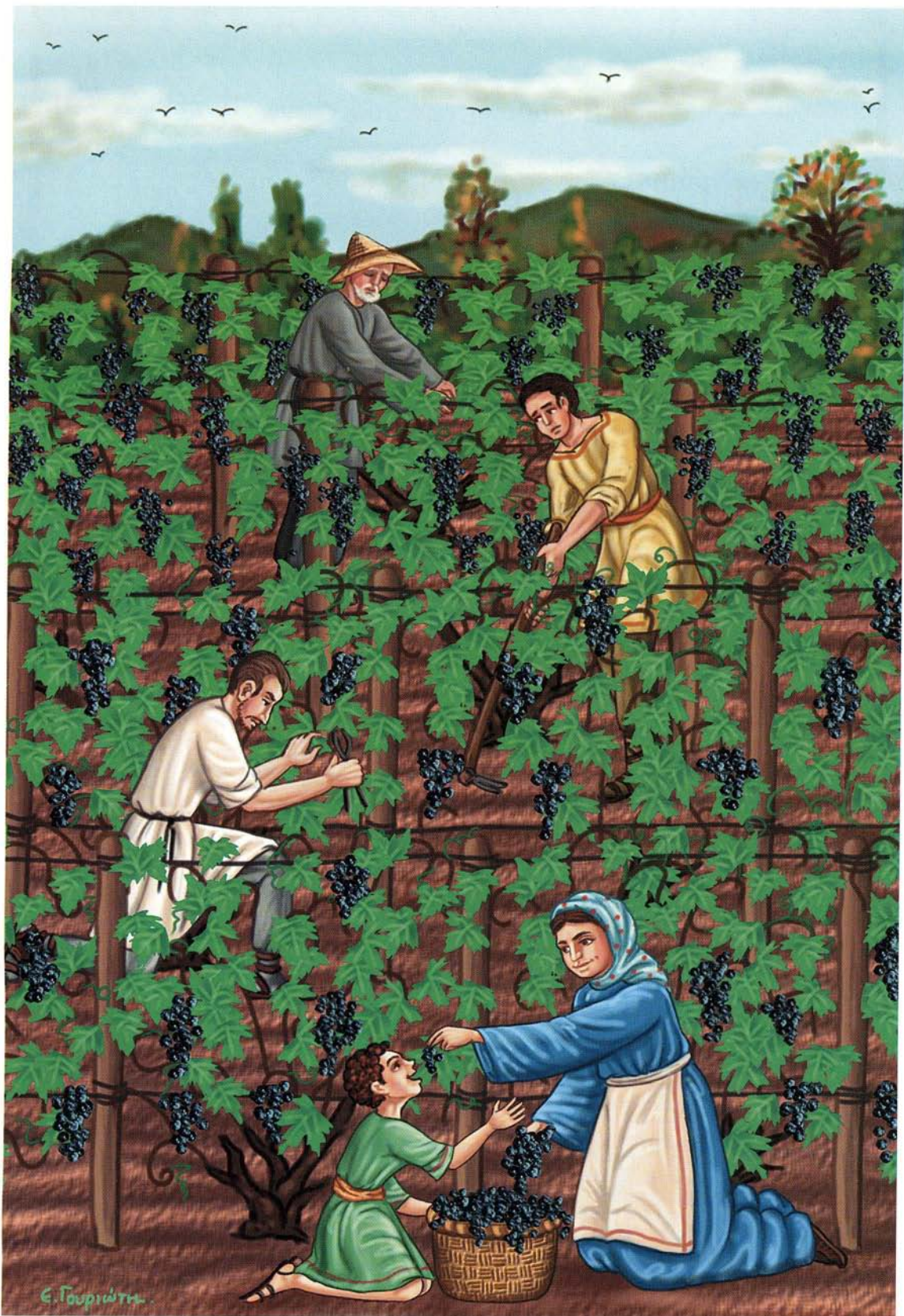
Ἄς Κύριος ἔκλεισε τήν παραβολή μέ τοῦτο τό λόγο:

-Στήν Οὐράνια Βασιλεία θά βρεθοῦν οἱ τελευταῖοι πρῶτοι καί οἱ πρῶτοι τελευταῖοι γιατί πολλοί εἶναι οἱ καλεσμένοι, λίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί.

Μέ την παραβολή αυτή ο Κύριος θέλησε νά διδάξει ότι ἡ ανταπόδοση, ἡ ἀμοιβή πού θά δώσει σέ κάθε πιστό χριστιανό δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τόν χρόνο καί ἀπό τόν κόπο σέ τούτη τήν πρόσκαιρη ζωή ἀλλά ἀπό τήν ἀγαθή προαίρεση καί τήν ἀληθινή μετάνοια πού ὁ καθένας θά δείξει στήν ζωή του. Γι' αὐτό καί στήν μέλλουσα ζωή θά συμβοῦν ἀνατροπές καί δέν θά κριθοῦμε σύμφωνα μέ τά μάταια κοσμικά κριτήρια ἀλλά σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου, γι' αὐτό καί οἱ πρῶτοι θά βρεθοῦν τελευταῖοι καί οἱ τελευταῖοι πρῶτοι.

Πιό συγκεκριμένα ὁ οἰκοδεσπότης τῆς παραβολῆς καί ἰδιοκτήτης τοῦ Ἀμπελιοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μισθώνει τό Ἀμπέλι του στούς ἀνθρώπους καί ἐκεῖνοι μέ τήν σειρά τους ἀνάλογα μέ τήν ἀπόδοσή τους κερδίζουν τήν ἀμοιβή τοῦ συμφωνηθέντος ἡμερομισθίου. Ἀμπέλι εἶναι γενικότερα ἢ Ἐκκλησία ἀλλά καί ἡ ψυχὴ τοῦ κάθε χριστιανοῦ ξεχωριστά. Ἔτσι προκειμένου νά καρποφορήσει καί νά εὐδοκιμήσει ἡ ψυχὴ, χρειάζεται καλλιέργεια μέ πράξεις ἀγαθές καί θεάρεστες. Ἄν φυτρώσουν μίση καί κακίες τότε ἀσχημίζει καί μολύνεται ἡ εἰκόνα τῆς ψυχῆς. Οἱ διάφορες ὥρες κλήσεως τῶν ἐργατῶν συμβολίζουν τίς διάφορες ἡλικίες πού ὁ Θεός καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους σέ μετάνοια. Μερικοὶ καλοῦνται ἀπό τήν παιδικὴ ἡλικία, ἄλλοι στήν νεανικὴ καί ἄλλοι ἀκόμα ἐνήλικες. Τέλος ἄλλοι καλοῦνται λίγο χρόνο πρὶν τόν θάνατο δηλαδή τήν πέμπτη μεσημβρινὴ τῆς παραβολῆς (μία ἀκριβῶς ὥρα πρὶν δύσει ὁ ἥλιος). Μ' αὐτό φανερώνεται ἡ ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ νά περιμένει τόν ἄνθρωπο νά μετανοήσει κάθε ὥρα τῆς ζωῆς του ἀκόμα καί πρὶν τόν θάνατο, ἀρκεῖ ἡ μετάνοια νά εἶναι ἀληθινὴ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ. Ὄταν τελειώσει ἡ ἐργασία, δηλαδή ὅταν παρέλθει ἡ ζωή, θά ἐπακολουθήσει ἡ Κρίση καί καθένας θά λάβει τήν ἀμοιβή του. Ἔτσι ὅλοι ὅσοι ἐργάστηκαν στήν ζωή μέ πλήρη πίστη καί ἀφοσίωση στὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ θά λάβουν τόν Μισθὸ τοῦ Παραδείσου. Βέβαια ὁ φθόνος καί ὁ ἐγωισμὸς τυφλώνουν τήν συνείδηση πολλῶν δύστυχων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σάν τόν μεγαλύτερο ἀδελφὸ τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου ὑπερυψώνουν τόν ἑαυτὸ τους τολμώντας νά διαμαρτυρηθοῦν στὸν Θεό. Αὐτὸ δέν εὐαρεστεῖ τόν Θεό, ὁ ὁποῖος καλεῖ ὅλους στήν σωτηρία, λίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ στό κάλεσμά Του.

Ἡ Παραβολή τῶν Δύο Υἱῶν

Απευθυνόμενος ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους ρώτησε τὸ ἑξῆς:

-Ποιά γνώμη ἔχετε γι' αὐτὸ πού θά σᾶς ἀναφέρω; Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς καὶ ἐρχόμενος στὸν ἕναν τοῦ εἶπε:

-Παιδί μου πήγαινε σήμερα νὰ ἐργαστείς στὸ ἀμπέλι.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε:

-Πατέρα δέν θέλω!

Μετανόησε ὅμως καὶ ἀργότερα πῆγε. Στὴ συνέχεια ὁ πατέρας πλησιάζοντας τὸν δεύτερο υἱὸ τοῦ ζήτησε τὸ ἴδιο πράγμα. Ἐκεῖνος μονομιᾶς τοῦ εἶπε:

-Εὐχαρίστως κύριε θά πάω στὸ ἀμπέλι.

Ἄλλὰ ποτέ δέν πῆγε. Ὁ Ἰησοῦς ἀπευθυνόμενος στοὺς ἀρχιερεῖς τοὺς εἶπε:

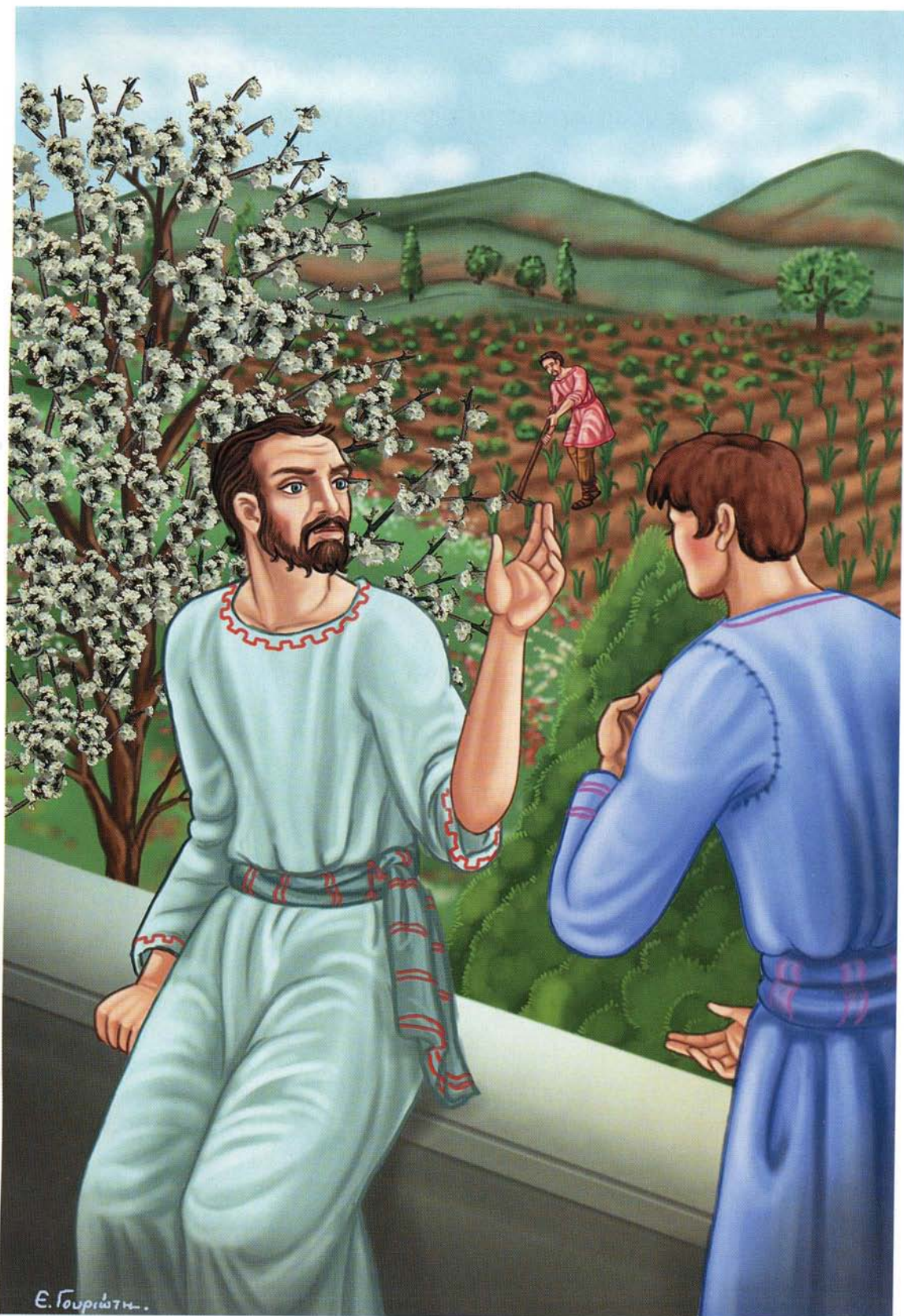
-Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο υἱούς ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ πατέρα;

Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν:

-Ὁ πρῶτος.

Μέ κίνητρο τὴν ἀπάντηση αὐτὴ ὁ Χριστὸς κατέληξε στὸ συμπέρασμα:

-Ἀλήθεια σᾶς λέω ὅτι οἱ τελῶνες καὶ οἱ πόρνες προπορεύονται ἀπὸ ἐσᾶς στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Διότι ἐνῶ ἀρχικὰ ὑπέπεσαν στὴν ἁμαρτία καὶ ἔδειξαν ἀνυπακοή στὸν Θεό, στὴν συνέχεια μετανόησαν. Ἐσεῖς ὅμως μόνο μέ τὰ λόγια καὶ ὄχι μέ τίς πράξεις δείχνετε ὑπακοή στὸν Θεό. Διότι ἦρθε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς κηρύττοντας καὶ φανερώνοντας τὸν δρόμο τῆς δικαιοσύνης μέ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα καὶ δέν τὸν πιστέψατε. Οἱ τελῶνες ὅμως καὶ οἱ πόρνες τὸν πίστεψαν. Ἐσεῖς ὅμως ἂν καὶ τοὺς εἶδατε νὰ μετανοοῦν οὔτε ὕστερα δέν πιστέψατε σ' αὐτόν.

Ε. Γουρίων.

Ἡ Παραβολή τῶν Κακῶν Γεωργῶν

Ο Κύριος θέλοντας νά στηλιτεύσει τήν ἐγκληματική συμπεριφορά τῶν Ἰουδαίων πρὸς τοὺς προφῆτες καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ ἐξιστόρησε μέ τρόπο παραστατικὸ τήν Παραβολὴ τῶν Κακῶν Γεωργῶν λέγοντας:

Ἔνας ἄνθρωπος οἰκοδεσπότης φύτεψε ἓνα ἀμπέλι σ' ἓνα ἀγρὸ του, ἔβαλε γύρω του ἓνα φράκτη καὶ τό νοίκιασε σέ γεωργούς γιά νά τό καλλιεργήσουν. Μέσα στόν χῶρο τοῦ ἀγροῦ ἔσκαψε ἓνα πατητήρι καὶ ἔχτισε ἓνα πύργο γιά νά μένουν μέσα οἱ ἐργάτες. Στήν συνέχεια ὁ ἰδιοκτῆτης ἔφυγε σέ μία μακρινή χώρα.

Ὅταν ἔφτασε ὁ καιρὸς τοῦ τρύγου, ὁ οἰκοδεσπότης ἔστειλε στό ἀμπέλι τοὺς δούλους του γιά νά ζητήσουν τό μερίδιο ἀπὸ τοὺς καρπούς. Οἱ μοχθηροὶ καὶ πονηροὶ ὅμως γεωργοὶ θέλοντας νά κρατήσουν γι' αὐτοὺς τήν σοδειά, ἔδρασαν μ' ἐγκληματικὸ καὶ ἀπάνθρωπο τρόπο. Ἐπίασαν τοὺς δούλους, ἓναν τὸν σκότωσαν, ἄλλον ἔδειραν καὶ ἄλλο λιθοβόλησαν. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀμπελιοῦ ἔστειλε ἄλλους δούλους περισσότερους ἀπὸ τοὺς πρώτους οἱ ὁποῖοι ὅμως εἶχαν τήν ἴδια κατάληξη μέ τοὺς προηγούμενους. Τελευταῖο ἔστειλε τὸν υἱὸ του, συλλογιζόμενος ὅτι θά ντραποῦν τὸν υἱὸ του. Οἱ γεωργοὶ ὅμως μόλις ἀντίκρυσαν τὸν υἱὸ εἶπαν μεταξύ τους:

-Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος! Ἐμπρὸς ἄς τὸν σκοτώσουμε καὶ ἄς πάρουμε ἑμεῖς τήν κληρονομία του.

Ἄμέσως ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν υἱὸ, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τό ἀμπέλι καὶ τὸν σκότωσαν.

Μετά τήν διήγηση τῆς παραβολῆς ὁ Χριστὸς ρώτησε ὅσους τὸν παρακολουθοῦσαν:

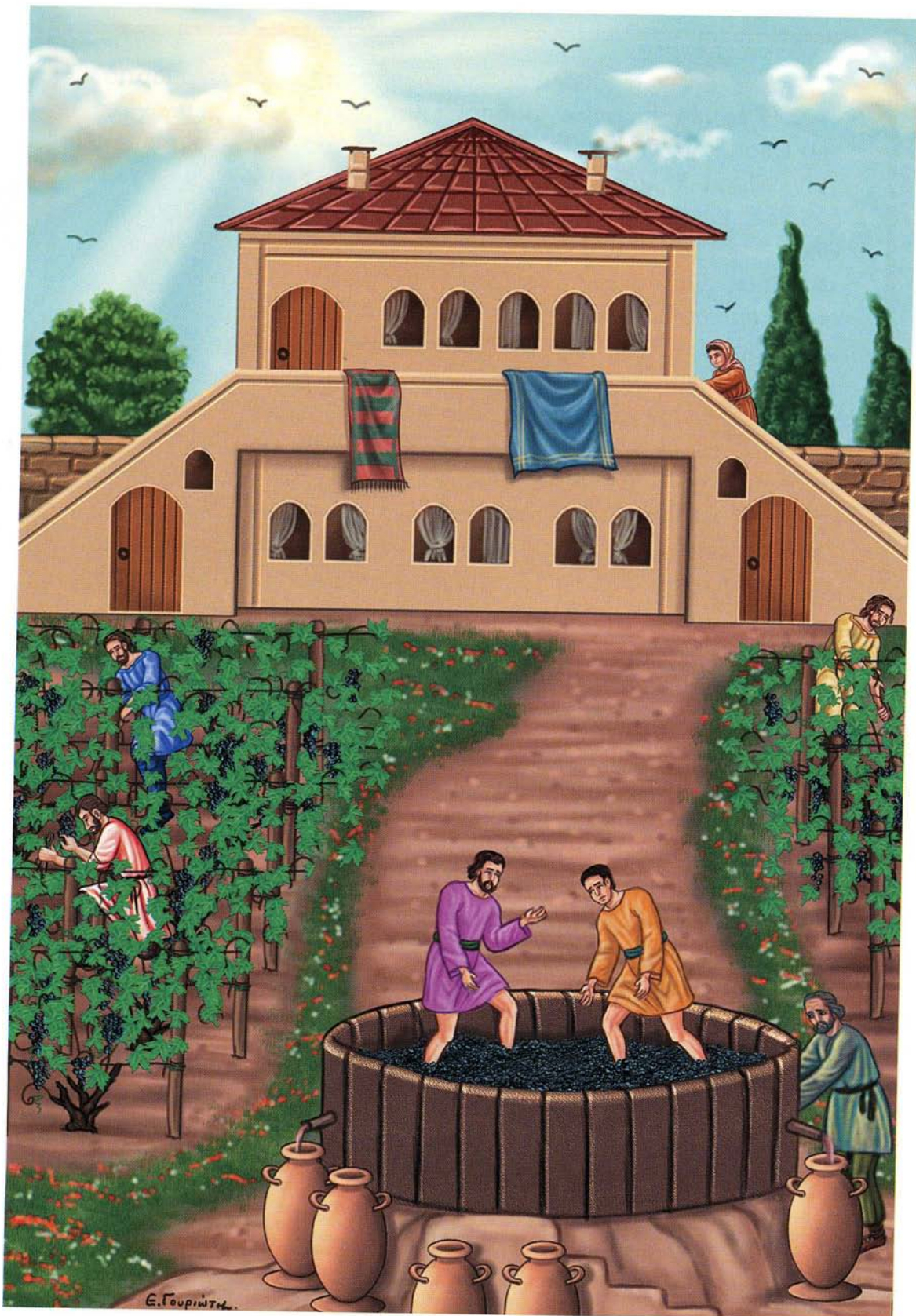
-Ὅταν θά ἔλθει ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀμπελιοῦ τί θά κάνει σ' ἐκείνους τοὺς γεωργούς;

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν:

-Θά τοὺς ἐξολοθρεύσει μέ τὸν χειρότερο τρόπο καὶ θά νοικιάσει τό ἀμπέλι σ' ἄλλους πιὸ ἔμπιστους γεωργούς πού θά τοῦ παραδώσουν τοὺς καρπούς στόν καιρὸ τους.

Λέει σ' αὐτοὺς ὁ Κύριος:

-Ποτέ δέν διαβάσατε στίς γραφές ὅτι λίθο πού ἀπέρριψαν, ὡς ἀκατάλληλο οἱ οἰκοδόμοι τοῦ λαοῦ, ἔγινε ἀκρογωνιαίος λίθος γιά τήν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ; Ἀπὸ τὸν Θεὸ ἔγινε αὐτὸ καὶ φαίνεται θαυμαστὸ στά μάτια μας. Γιά αὐτὸ σὰς λέω, ὅτι θά ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ ἐσᾶς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θά δοθεῖ σέ ἔθνος πού θά ἀποφέρει καρπούς, καὶ ἐκεῖνος πού θά πέσει πάνω σ' αὐτὸν τὸν λίθο θά συντριβεῖ.

Ε. Γουρπιώτης

Μέ τήν παραβολή αὐτή περιγράφεται ἡ μεγάλη ἄμαρτία τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι καταφρόνησαν τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ καί χρησιμοποίησαν τό ἀξίωμά τους γιά νά κακοურγοῦν. Παράλληλα ἡ παραβολή αὐτή ἔχει ἐφαρμογή σέ κάθε ἄνθρωπο καί σέ κάθε λαό πού ἀπολαμβάνει τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι προειδοποιεῖται κάθε ἄνθρωπος πώς θά ἔχει τήν ἴδια κατάληξη τῶν κακῶν γεωργῶν ἐάν δεῖξει τήν ἴδια διαγωγή. Ὁ οἰκοδεσπότης καί ἰδιοκτήτης τοῦ Ἀμπελιοῦ εἶναι ὁ Θεός καί Ἀμπέλι εἶναι ἡ πρώτη ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού ἀποτέλεσε ὁ ἰσραηλιτικός λαός. Ὁ Θεός εὐεργέτησε τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ καί ἀνέμενε ἀπό αὐτόν καρπούς ἀγαθούς καί θεάρεστους σύμφωνα μέ τό Ἅγιο Θέλημά Του. Κατά διάφορους καιρούς ὁ Θεός ἀπέστειλε στούς Ἰουδαίους προφῆτες καί τελευταῖο τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ ὑπενθύμιζαν στόν περιούσιο λαό τήν ἀνάγκη νά καλλιεργοῦν ἔργα ἀγαθά, καρπούς μετανοίας. Ἀλλά ἡ συμπεριφορά τῶν γεωργῶν δηλαδή τῶν Ἰουδαίων ἀπέναντι τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐγκληματική. Ἄλλους ἔδειραν, ἄλλους σκότωσαν καί ἄλλους λιθοβόλησαν. Ἀπέναντι σ' αὐτή τήν διαγωγή ὁ Θεός δέν τοῦς τιμώρησε ἀλλά ἔστειλε ἄλλους προφῆτες περισσότερους τῶν πρώτων, στούς ὁποίους ἐπίσης συμπεριφέρθηκαν μέ τόν χειρότερο τρόπο. Ἀλλά καί πάλι ὁ Θεός μακροθύμησε καί τελευταῖα ἔστειλε τόν Υἱό Του ἐλπίζοντας πώς οἱ Ἰουδαῖοι θά μετανοήσουν. Οἱ Ἰουδαῖοι σκεπτόμενοι μοχθηρά ἐπεξεργάστηκαν σχέδιο νά ἐκβάλλουν ἔξω τοῦ Ἀμπελιοῦ τόν Υἱό καί ἐκεῖ νά τόν φονεύσουν. Ἔτσι καί ἔγινε. Ὁ Χριστός σταυρώθηκε ἔξω τῆς Ἱερουσαλήμ στόν Γολγοθά. Ἐπειτα ἦρθε ἡ καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ καί τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, τό ὁποῖο ὑπέστη τήν τιμωρία ὡς συνέπεια τῆς ἄσπλαχνῆς του διαγωγῆς. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως τοῦ Θεοῦ δέν ἔπαψε νά ὑπάρχει ἀλλά δόθηκε σ' ἄλλους γεωργούς, τοῦς Ἀποστόλους καί τοῦς διαδόχους τους, τοῦς πατέρες καί διδασκάλους. Οἱ οἰκοδόμοι, δηλαδή οἱ ἀρχιερεῖς καί ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων περιφρόνησαν καί ἐκδίωξαν τόν λίθο δηλαδή τόν Χριστό. Ὁ Χριστός ὅμως ἀπέτελεσε τόν ἀκρογωνιαῖο λίθο καί τήν κεφαλή τῆς νέας οἰκοδομῆς, δηλαδή τῆς νέας Ἐκκλησίας πού διαδόθηκε ἀπό τοῦς Ἀποστόλους καί μετέπειτα Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Παραβολή τῶν Βασιλικῶν Γάμων

Ο Κύριος ἀπευθυνόμενος γιά μιὰ ἀκόμη φορά πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμώντας νά μιλήσει γιά τὴν συμπεριφορά τῶν σκληρῶν καὶ ἀδιάφορων ἀνθρώπων, πού δέν ἀνταποκρίνονται στό θεῖο κάλεσμα, εἶπε τὴν παραβολή τῶν Βασιλικῶν Γάμων:

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μοιάζει μ' ἓναν βασιλιά, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νά κάνει τὸν γάμο τοῦ υἱοῦ του. Ἀφοῦ ἐγιναν οἱ ἀπαραίτητες προετοιμασίες, ἔστειλε τοὺς δούλους του νά καλέσουν τοὺς καλεσμένους στὸν γάμο. Ἐκεῖνοι ὅμως δέν ἤθελαν νά ἔλθουν. Τότε ἔστειλε ἄλλους δούλους οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν:

-Ἐλάτε στό γεῦμα. Ὁ Βασιλιάς ἔσφαξε τοὺς ταύρους καὶ τὰ θρεφτάρια καὶ ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιά τὸν γάμο.

Οἱ καλεσμένοι ὅμως ἀγνόησαν τὴν πρόσκληση καὶ ἔφυγαν, ἓνας γιά τὸ χωράφι του καὶ ἄλλος γιά τὴν ἐμπορική του ἐπιχείρηση. Οἱ ὑπόλοιποι ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους, τοὺς βασάνισαν καὶ μετὰ τοὺς σκότωσαν. Ὅταν ὁ βασιλιάς ἔμαθε τί ἐγίνε ἐξοργίστηκε πάρα πολύ. Ἔστειλε τὸν στρατό του καὶ ἐξολόθρευσε τοὺς φονιάδες καὶ ἔκαψε τὴν πόλη τους. Ἐπειτα εἶπε στοὺς δούλους του:

-Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἔτοιμος μὰ οἱ καλεσμένοι δέν ἦταν ἄξιοι. Πηγαίνατε λοιπὸν στὰ σταυροδρόμια καὶ ὅσους βρεῖτε καλέστε τους στοὺς γάμους.

Οἱ δούλοι βγῆκαν στοὺς δρόμους καὶ μάζεψαν ὅσους βρῆκαν, καλοὺς καὶ κακοὺς. Ἔτσι γέμισε ἡ αἶθουσα τοῦ γάμου μέ φιλοξενούμενους. Μόλις μπῆκε ὁ βασιλιάς στὴν αἶθουσα γιά νά δεῖ καὶ νά χαιρετήσῃ τοὺς καλεσμένους, παρατήρησε ἓναν, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε ἐνδυμασία πού νά ταιριάζει γιά γάμο καὶ τὸν ρώτησε:

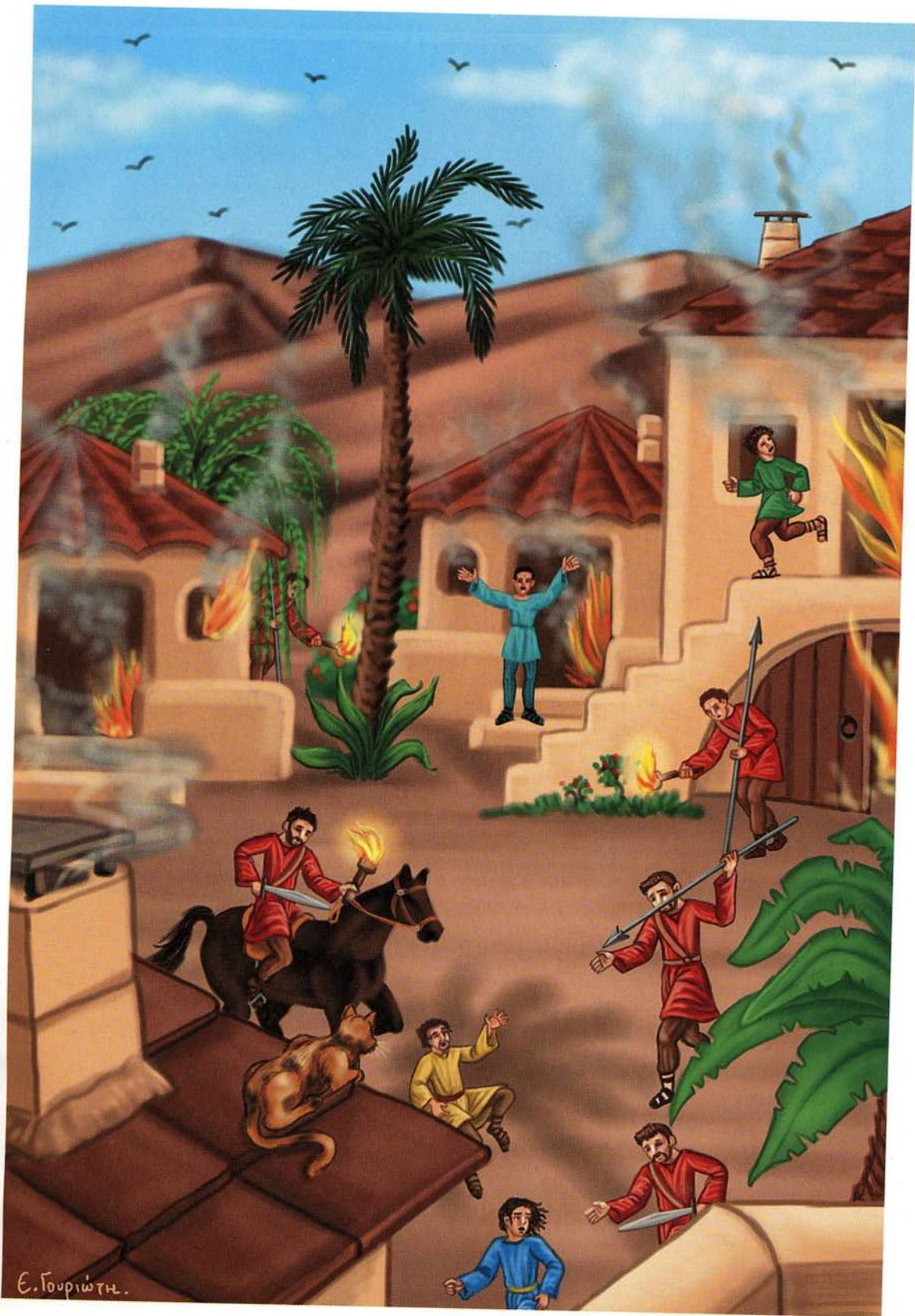
-Φίλε πῶς ἦρθες ἐδῶ χωρὶς κατάλληλο ντύσιμο;

Ἐκεῖνος ὅμως φοβισμένος δέν ἀπάντησε. Τότε ὁ βασιλιάς εἶπε στοὺς ὑπηρέτες:

-Δέστε του τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ ρίξτε τον ἔξω στό σκοτάδι. Ἐκεῖ θά εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν.

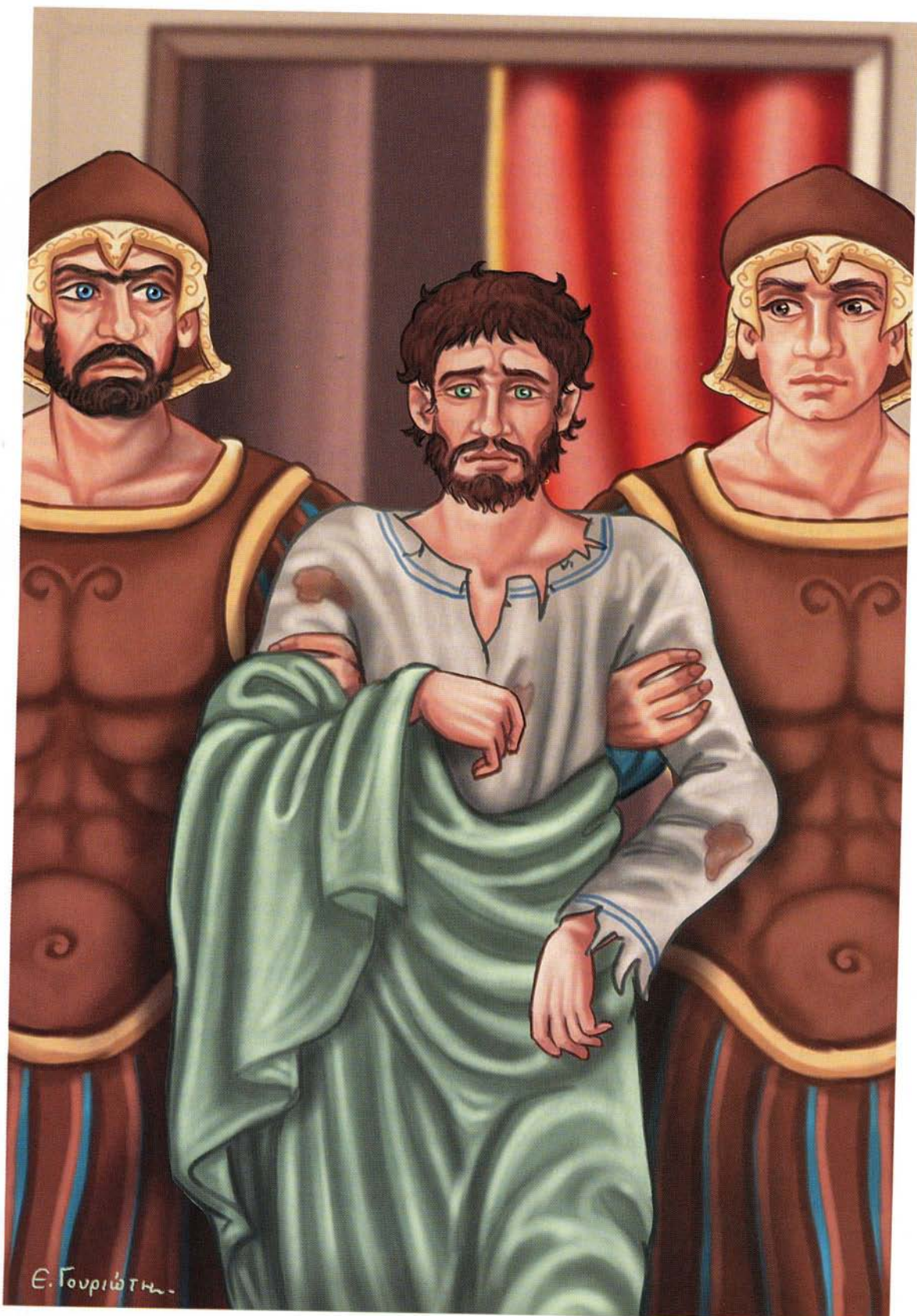
Ὁ Κύριος ἔκλεισε τὴν παραβολή λέγοντας:

-Πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, λίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί.

Є. Гурішч.

Μέ τήν παραβολή τῶν Βασιλικῶν Γάμων τονίζεται ὅτι στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι καλεσμένοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Δέν θά εἰσέλθουν ὅμως ὅλοι γιατί οἱ περισσότεροι ἀδιαφοροῦν στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ. Γιά νά ἐπεξηγήσει τούτη τήν ἀλήθεια ὁ Κύριος παρομοιάζει τό κάλεσμα μ' ἕναν Βασιλικό Γάμο. Ὁ Βασιλιάς πού ἀποφασίζει νά παντρέψει τόν υἱό του εἶναι ὁ Ὑψιστος Θεός. Ὁ Νυμφίος εἶναι ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό γιά νά παντρευτεῖ τήν Νύμφη. Νύμφη εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ ψυχή τοῦ κάθε χριστιανοῦ πού εἶναι ἀφοσιωμένη στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἀφ' ἑτέρου εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Τό γεῦμα, οἱ ταῦροι καί τά θρεφτάρια πού εὐφραίνουν τούς μετέχοντες στό γεῦμα συμβολίζουν τά δῶρα τῆς Θείας Χάριτος καί τίς εὐλογίες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιά νά δεχτεῖ κανεῖς τίς εὐλογίες αὐτές χρειάζεται νά ἀποδεχτεῖ τό κάλεσμα καί νά παραβρεθεῖ στόν Γάμο. Τίς εὐεργεσίες ὅμως τοῦ Θεοῦ πολλοί ἀρνοῦνται νά τίς δεχτοῦν καί νά τίς ἀπολαύσουν. Ἄλλοι ἀρνοῦνται καί ἄλλοι ἀδιαφοροῦν δίνοντας μεγαλύτερη βαρύτητα στίς μέριμνες τῆς ζωῆς. Δίνεται μεγαλύτερη ἐκτίμηση στά κτήματα καί στήν ἐργασία καί παραμελεῖται τό κάλεσμα στήν σωτηρία. Οἱ καλεσμένοι ὅμως πού ἀρνοῦνται συμβολίζουν καί τούς Ἀρχιερεῖς καί πρεσβυτέρους οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν νά πιστέψουν στό κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Γάμος ὅμως δέν μένει χωρίς καλεσμένους. Ἀποστέλλονται οἱ δοῦλοι δηλαδή οἱ Ἀπόστολοι νά κηρύξουν στά ξένα ἔθνη καί βρίσκονται ἀγαθές ψυχές πού πιστεύουν καί θεραπεύονται μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἐντός τοῦ Γάμου ὅμως ὁ Βασιλιάς παρατηρεῖ κάποιον πού νά φοράει ἔνδυμα πού δέν ἦταν κατάλληλο γιά Γάμο τόν ὁποῖο καί διώχνει. Ὁ ἔλεγχος αὐτός ἀφορᾷ τίς ψυχές πού ἐνῶ εἰσηλθαν στήν Ἐκκλησία καί καθαρίστηκαν μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα δέν διατήρησαν καθαρό τόν χιτῶνα μέ τήν συμμετοχή τους στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί ἐκδιώκονται, καί παραμένουν μόνο ὅσοι πραγματικά ἀγαποῦν καί εἶναι ἀφοσιωμένοι στόν Νυμφίο Χριστό.

Ε. Γουριώτης

Ἡ Παραβολή τῆς Ἄκαρπης Συκιάς

Τιά νά τονίσει ὁ Κύριος τήν ἀνάγκη μετάνοιας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἶπε τήν παραβολή τῆς ἄκαρπης συκιάς:

Κάποιος εἶχε μιὰ συκιά φυτεμένη στὸν Ἀμπελῶνα του καὶ ἦλθε προκειμένου νά βρεῖ καρπὸ ἀλλὰ δέν βρῆκε. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμπελουργό:

-Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸ ἀπ' αὐτὴ τήν συκιά καὶ δέν βρίσκω!! Κόψε την καὶ ξερρίζωσέ την. Γιατί νά ἀχρηστεύει τὴν γῆ;

Ἐὐὐ ἀμπελουργὸς ὅμως τοῦ ἀποκρίθηκε:

-Κύριε ἄφησέ την καὶ αὐτὸ τό ἔτος, μέχρι νά σκάψω γύρω της καὶ νά ρίξω λίπασμα. Ἐάν κάνει καρπὸ τήν ἀφήνουμε, ἐάν ὅμως δέν κάνει τότε νά τὴν κόψεις στό μέλλον.

Μέ τήν παραβολή ὁ Κύριος ἀναφέρεται στήν ἀνάγκη μετάνοιας πού πρέπει νά δείχνουν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τήν διάρκεια τῆς ζωῆς τους. Ὁ Ἀμπελῶνας εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία καλλιεργεῖται μέ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Καθένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀντιπροσωπεύει μιὰ συκιά ἡ ὁποία φυτεύεται στὸν Ἀμπελῶνα τῆς Ἐκκλησίας μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα. Ὅπως εἶναι φυσικό ὁ ἰδιοκτῆτης μιᾶς συκιάς νά ἀναζητᾶει πάνω της καρπὸ, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς Πατέρας ζητᾶει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καρπούς μετάνοιας, πού νά φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος. Ὁ ἰδιοκτῆτης ὅμως μάταια ἀναζητᾶει καρπὸ καὶ διαψεύδονται οἱ ἐλπίδες του. Δυστυχῶς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν δύσκολα βρίσκονται ψυχές πού νά εὐδοκимоῦν καρπούς μετάνοιας. Ἐτσι ὁ Θεὸς ζητᾶει ἀπὸ τὸν Ἀμπελουργό του γρήγορα νά κόψει τὴν συκιά καὶ νά τὴν ξερρίζώσει. Ὁ Ἀμπελουργὸς ὅμως ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς παρακαλεῖ καὶ μεσιτεύει γιὰ τὴν συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τῶν μετανοημένων ἀλλὰ καὶ τὴν παράταση τῆς ζωῆς σὲ ὅσους δέν μετανόησαν. Δέν ζητᾶει ὅμως μόνο προθεσμία ἀλλὰ καὶ ὑπόσχετα φροντίδες καλλιέργειας μήπως ἐπιτέλους ἡ ἄκαρπος συκιά καρποφορήσει. Ἐάν ἡ συκιά καρποφορήσει καὶ μετανόησει, κέρδισε τὸν παράδεισο, ἐάν ὅμως παραμείνει σκληρὴ καὶ ἀμετανόητη, κόβεται καὶ τιμωρεῖται.

ΝΙΚΟ
ΛΑΟΣ